

Józef Stalin przyjął premiera Czou En-lajia

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi, że w dniu 20 sierpnia Przewodniczący Rady Ministrów ZSRR Józef Stalin przyjął premiera Państwowej Rady Administracyjnej Chińskiej Republiki Ludowej Czou En-lajia.

Na przyjęciu obecni byli: zastępca premiera Państwowej Rady Administracyjnej Czen Jun, wiceprzewodniczący Komisji Finansowo-Gospodarczej Państwowej Rady Administracyjnej Li Fu-czun, ambasador Chińskiej Republiki Ludowej w Związku Radzieckim Czan Wen-tian, zastępca szefa sztabu generalnego Ludowo - Rewolucyjnej Rady Wojennej Su Jul i sekretarz polityczny Ministerstwa Spraw Zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej Szi Cze.

Na przyjęciu obecni byli także: zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR W. Mołotow, minister Spraw Zagranicznych ZSRR A. Wyszyński i członek Kolegium Ministerstwa Spraw Zagranicznych ZSRR N. Fedorenko.

Projekt Statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

MOSKWA (PAP) — Na łamach dziennika „Prawda“ z 20 bm. ukazał się projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, uchwalony na ostatnim Plenum KC WKP(b) dla przedstawienia XIX Zjazdowi WKP(b), zwołanemu na dzień 5 października br.

Oto jego tekst w przekładzie polskim:

Projekt KC WKP (b)

Tekst zmienionego statutu Partii

(Czwarty punkt porządku dziennego Zjazdu)

Statut Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

I. Partia. Członkowie Partii, ich obowiązki i prawa

1. Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego jest dobrowolnym bojowym związkiem ludzi jednej myśli — komunistów, zorganizowanym spośród klasy robotniczej, pracujących chłopów i pracującej inteligencji.

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego, zorganizowawszy sojusz klasy robotniczej i chłopstwa pracującego, doprowadziła w wyniku Rewolucji Październikowej 1917 roku do obalenia władzy kapitalistów i obszarników, do zorganizowania dyktatury proletariatu, do likwidacji kapitalizmu, do zniesienia wyzysku człowieka przez człowieka i zapewniła zbudowanie społeczeństwa socjalistycznego.

Obecnie główne zadania Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego polegają na tym, aby zbudować społeczeństwo komunistyczne w drodze stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu, podnosić nieustannie materialny, kulturalny i polityczny poziom społeczeństwa, wychowywać członków społeczeństwa w duchu internacjonalizmu i ustanowić braterskiej więzi z masami pracującymi wszystkich krajów ze szczególnym naciskiem na aktywną obronę ojczyzny radzieckiej przed agresywnymi działaniami jej wrogów.

2. Członkiem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego może być każdy pracujący, nie wyzyskujący cudzej pracy obywatel Związku Radzieckiego, który uznaje program i Statut Partii, aktywnie przyczynia się do ich realizacji, pracuje w jednej z organizacji Partii i wykonuje wszystkie uchwały Partii.

Członek Partii opłaca ustalone składki członkowskie.

3. Członek Partii jest obowiązany:

a) być wszechmiar strzec jedności Partii jako głównego warunku siły i potęgi Partii;

b) być aktywnym bojownikiem o wykonanie uchwał Partii. Nie wyrażać się z uchwałami partyjnymi, członek Partii obowiązany jest walczyć o wcielenie tych uchwał w życie. Wobec i formalny stosunek komunistów do uchwał Partii osłabia zdolność bojową Partii i dlatego nie da się pogodzić z pozostawianiem w jej szeregach;

c) być wzorem w pracy, opanowywać technikę swego zawodu, podnosząc nieustannie swe kwalifikacje produkcyjne, zawodowe;

d) codziennie umacniać więź z masami, we właściwym czasie reagować na pragnienia i potrzeby ludzi pracy, wyjaśniać bezpartyjnym masom sens polityki i uchwał Partii, pamiętając, że siła i niezwyciężoność naszej Partii polega na jej organicznej i nierozdzielnej więzi z narodem;

e) pracować nad podniesieniem poziomu swego oświecenia, nad opanowaniem podstaw marksizmu — leninizmu;

f) przestrzegać dyscypliny partyjnej i państwowej, obowiązującej w równym stopniu wszystkich członków Partii. W Partii nie może być dwóch dyscyplin — jednej dla kierowników, drugiej dla szeregowych. Partia ma jedną dyscyplinę, jedno prawo dla wszystkich komunistów, niezależnie od zasług i zajmowa-

nych przez nich stanowisk. Naruszenie dyscypliny partyjnej i państwowej jest wielkim zbrodniem, przynoszącym szkodę Partii i dlatego nie da się pogodzić z pozostawianiem w jej szeregach;

g) rozwijać samokrytykę i krytykę od dołu, ujawniać niedociągnięcia w pracy i walczyć o ich usunięcie, walczyć przeciwko pokazowej pomyślności i upajaniu się sukcesami w pracy. Tłumienie krytyki jest wielkim zbrodniem. Ten, kto tłumaczy krytykę, zastępuje ją efekciarstwem i chełpliwością, nie może znajdować się w szeregach Partii;

h) komunikować kierowniczym organom partyjnym aż do Komitetu Centralnego Partii o niedociągnięciach w pracy bez względu na osobę. Członkowi Partii nie wolno ukrywać złego stanu rzeczy, zamykać oczu na niewłaściwe postępowanie, przynoszące szkodę interesom Partii i państwa. Ten, kto przeszkadza członkowi Partii w wykonywaniu tego obowiązku, powinien ponieść surową karę, jako winny naruszenia woli Partii;

i) być szczerym i uczciwym wobec Partii, nie dopuszczać do zatajania i wypaczania prawdy. Niezszczerze komunisty wobec Partii i oszukiwanie Partii jest najcięższym zbrodniem i nie da się pogodzić z pozostawianiem w szeregach Partii;

j) przestrzegać tajemnicy partyjnej i państwowej, wykazywać czujność polityczną, pomagać, że czujność komunistów niezbędna jest na każdym odcinku i w każdej sytuacji. Rozgłaszanie tajemnicy partyjnej i państwowej, jest przestępstwem wobec Partii i nie da się pogodzić z pozostawianiem w jej szeregach;

k) na każdym stanowisku, powierzonym przez Partię, nieugięcie realizować wskazania Partii o właściwym doborze kadr według ich kwalifikacji politycznych i fachowych. Naruszenie tych wskazań, dobór pracowników na podstawie kumoterstwa, sympatii osobistej, złomkostwa, lub pokrewieństwa nie da się pogodzić z pozostawianiem w Partii.

4. Członek Partii ma prawo:

a) brać udział w swobodnym i rzeczowym omawianiu na zebraniach partyjnych lub w prasie partyjnej zagadnień polityki partyjnej. —

b) krytykować na partyjnych zebraniach każdego działacza partyjnego. —

c) wybierać i być wybieranym do władz partyjnych. —

d) żądać swego osobistego udziału we wszystkich wypadkach, kiedy zapada uchwała dotycząca jego działalności lub postępowanie. —

e) zwracać się z każdą sprawą i oświadczeniem do każdej instancji partyjnej aż do KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

5. Przyjmowanie w poczet członków Partii odbywa się wyłącznie w trybie indywidualnym. Nowi członkowie przyjmowani są spośród kandydatów, którzy przebyli ustanowiony okres kandydowania. W poczet członków Partii przyjmowani są oświadczeni, aktywni i oddani sprawie komunizmu robotnicy, chłopcy i inteligenci.

Do Partii przyjmuje się osoby, które ukończyły 18 lat.

Tryb przyjmowania kandydatów w poczet członków Partii:

a) Wstępujący w poczet członków Partii przedkładają opinie polecające trzech członków Partii o co najmniej trzyletnim stażu partyjnym i którzy znają ich co najmniej rok ze wspólnej pracy.

Uwaga pierwsza. Przy przyjmowaniu do Partii członków WLKSM, opinia polecająca Komitetu Rejonowego WLKSM równoważna jest opinii polecającej jednego członka Partii.

Uwaga druga. Członkowie i zastępcy członków KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego powstrzymują się od wydawania opinii polecających.

b) Sprawę przyjęcia do Partii rozpatruje i rozstrzyga ogólne zebranie podstawowej organizacji partyjnej, której uchwała staje się prawomocną po zatwierdzeniu przez Komitet Rejonowy, w miastach zaś, w których nie istnieje podział na dzielnice — Komitet Miejski Partii.

Przy omawianiu sprawy przyjęcia do Partii obecność opiniodawców nie jest obowiązkiem.

c) Młodzież w wieku do lat 20 włącznie przyjmowana jest do Partii wyłącznie z szeregów WLKSM.

d) Byli członkowie innych partii przyjmowani są w poczet członków Partii na podstawie opinii polecających pięciu członków Partii; trzech o dziesięcioletnim stażu partyjnym i dwóch o przedrewolucyjnym stażu — wyłącznie przez podstawową organizację partyjną, z obowiązkiem zatwierdzenia przez KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

6. Opiniodawcy ponoszą odpowiedzialność za rzetelność wydawanych przez nich opinii polecających.

7. Staż partyjny kandydatów przyjmowanych w poczet członków Partii liczy się od dnia powzięcia przez ogólne zebranie właściwej podstawowej organizacji partyjnej uchwały o przyjęciu danego towarzysza w poczet członków Partii.

8. Każdy członek jednej z organizacji partyjnej w razie przeniesienia się na teren działalności innej organizacji jest zaliczany przez tę ostatnią organizację w poczet jej członków.

Uwaga. Przenoszenie się członków Partii z jednej organizacji do drugiej odbywa się zgodnie z regulami ustalonymi przez KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

9. Członkowie Partii i kandydaci, którzy bez uzasadnionych przyczyn w ciągu trzech miesięcy nie wpłacili

składek członkowskich, automatycznie przestają być członkami Partii, podstawowa organizacja partyjna podejmuje w tej sprawie odpowiednią uchwałę, podlegającą zatwierdzeniu przez Rejonowy lub Miejski Komitet Partii.

10. O wydaleniu komunisty z Partii decyduje ogólne zebranie tej podstawowej organizacji partyjnej, do której wydalony należy; uchwałę w tej sprawie zatwierdza Rejonowy lub Miejski Komitet Partii. Uchwała Komitetu Rejonowego lub Miejskiego w sprawie wydalenia z Partii staje się prawomocna jedynie w tym wypadku, jeśli zostaje zatwierdzona przez Komitet Obwodowy Partii, Komitet Krajowy lub KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

Do chwili zatwierdzenia przez Komitet Obwodowy, Krajowy lub KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej uchwały w sprawie wydalenia z Partii, członek Partii zachowuje legitymację partyjną i ma prawo uczestniczyć w zamkniętych zebraniach partyjnych.

11. Podstawowa organizacja partyjna nie może podejmować uchwały w sprawie wydalenia z Partii komunisty, jeśli jest on członkiem KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, Komitetu Krajowego, Obwodowego, Okręgowego, Miejskiego lub Rejonowego.

O wydaleniu członka KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, Komitetu Krajowego, Obwodowego, Okręgowego, Miejskiego lub Rejonowego ze składu Komitetu Partyjnego lub z szeregów Partii decyduje plenum właściwego komitetu, jeśli większością dwóch trze-

cich głosów uzna to za konieczne.

12. O wydaleniu członka KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego ze składu KC lub z szeregów Partii decyduje Zjazd Partii lub w okresie między zjazdami — Plenum KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego większością 2/3 głosów członków Plenum KC. Na miejsce wydalonego z KC automatycznie wchodzi zastępca członka KC, w trybie ustalonym przez Zjazd Partii przy wyborach zastępców członków KC.

13. W wypadkach, gdy członek Partii popełnił wykroczenie podlegające karze sądowej, zostaje on wydalony z Partii, przy czym o wyroku sędziowskim zawiadamia się władze administracyjne i sądowe.

14. Przy rozstrzygnięciu sprawy wydalenia z Partii należy zapewnić maksimum ostrożności i braterskiej troskliwości oraz wnikliwe rozpatrzenie nie słuszności zarzutów stawianych członkowi Partii.

W wypadkach drobnych wykroczeń należy stosować środki wychowania i oddziaływania partyjnego (opomnienie, nagana itd.), nie zaś wydalenie z Partii, które jest najwyższym wymiarem kary partyjnej.

W wypadkach niezbędnych organizacji partyjna może zastosować jako karę partyjną przeniesienie członka Partii w poczet kandydatów na okres do jednego roku.

15. Odwołania wydalonych z Partii oraz uchwały organizacji partyjnych w sprawie wydalenia z Partii winny być rozpatrywane przez właściwe organy partyjne nie później niż w ciągu 20 dni od chwili ich złożenia.

II. Kandydaci na członków Partii

16. Wszystkie osoby pragnące wstąpić do Partii odbywają okres kandydowania, niezbędny po to, by kandydat zapoznał się z programem, statutem, taktyką Partii oraz, aby organizacja partyjna miała możliwość sprawdzenia walorów osobistych kandydata.

17. Tryb przyjmowania w poczet kandydatów (przyjmowanie indywidualne, przedkładanie opinii polecających i ich sprawdzenie, uchwała podstawowej organizacji o przyjęciu oraz zatwierdzenie tej uchwały) jest zupełnie taki sam, jak tryb przyjmowania w poczet członków Partii.

18. Okres kandydowania ustala się na jeden rok. Organizacja partyjna obowiązana jest pomagać kandydatom w przygotowaniu się do wstąpienia w poczet członków Partii. Po upływie okresu kandydowania organizacja partyjna powinna rozpatrzyć sprawę kandydata na zebraniu partyjnym. Jeśli kandydat na członka Partii nie zdołał wykaazać swych walorów z przyczyn, które organizacja partyjna uzna za usprawiedliwione, podstawowa organizacja partyjna może przedłużyć mu okres kandydowania na okres nie dłuższy niż jeden rok. W wypadkach zaś, gdy w okresie kandydowania okazało się, że kandydat nie zasługuje na przyjęcie w poczet członków Partii, organiza-

cja partyjna podejmuje uchwałę o wydaleniu go z szeregów kandydatów Partii.

19. Kandydaci na członków Partii (Ciąg dalszy na str. 2).

W telegraficznym skrócie

W dniu 21 bm. odleciała z Warszawy do Bukaresztu delegacja Rządu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej w osobach ministra Oświaty Witolda Jarosińskiego, generała brygady Ostapa Stecy i przodownika pracy — górnika Franciszka Korbela. Delegacja udała się na zaproszenie rządu Rumuńskiej Republiki Ludowej na uroczystości święta narodowego VIII rocznicy wyzwolenia Rumunii, przypadającej w dniu 23 bm.

Prezydent R.P. mianował ob. Zdzisława Kopczyńskiego podsekretarzem Stanu w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego.

Agencja TASS podaje, że między Wolgą a rzeką Ural rozpoczęto budowę głównego kanału stalingradzkiego wchodzącego w skład stalingradzkiego systemu hydroenergetycznego. Kanał ten nawodni miliony hektarów ziemi. Na trasie kanału pracują potężne koparki kroczące i inne maszyny zastępujące prace wielu tysięcy ludzi.

Agencja TASS, powołując się na doniesienie dziennika holenderskiego „Hot Vadorland“, podaje, że do portu w Rotterdamie przybyło 212 żołnierzy i oficerów, którzy walczyli po stronie interwentów amerykańskich w Korei, a mianowicie 160 Holendrów, 48 Belgijczyków i 4 Francuzów.

Większość przybyłych żołnierzy i oficerów oświadczyła, iż nie chce dłużej walczyć w Korei o interesy imperialistyczne amerykańskich.

20 bm. zmarł w Bonn w wieku 56 lat przewodniczący Socjal Demokratycznej Partii Niemiec (SPD) Kurt Schumacher.

Mordercy Stefana Martyki ujęci

WARSZAWA (PAP). — Władze Bezpieczeństwa Publicznego ujęły sprawców ohydnych morderstw dokonanych w dniu 9 września 1951 roku na osobie wybitnego artysty, aktora i znanego komentatora radiowego — Stefana Martyki.

Ujęci bandyci, którzy oprócz dokonania tego mordu mają na sumie-

ni szereg napadów rabunkowych, kradzieży i innych zbrodniczych czynów, byli powiązani w swej działalności z czynnikami obcymi.

Zbrodniarce ci: Ciesiak Ryszard, Słowiński Lech, Kowalczyk Tadeusz, Pietrkiewicz Bogusław staną wkrótce przed sądem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Ostatnie wiadomości sportowe

Wrzesiński wygrywa III etap

Wyniki trzeciego etapu Wyciągu Dookoła Polski na trasie Gdańsk — Bydgoszcz długości 198 km:

1. Wrzesiński — Kolejarz 5:39,27, 2. Klubiński — Gwardia — 5:39,32, 3. Ulik — Gwardia — 5:39,33, 4. Lisiewicz — Gwardia — 5:39,35, 5. Chwieniec — Górnik — 5:39,35.

Następnie 14 zawodników w tym samym czasie w kolejności alfabetycznej: Cuch, Czyż, Drazkowski, Kapiak, Lasak, Stolarczyk, Świercz, Wójcik, Walliszewski, Weklenda, Wilczewski, Wandor, Zalewski, Zdunek.

Drużynowo etap wygrała Gwardia w czasie 16:58,44.

Drugie miejsce zajął CWKS I.

Projekt Statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(Ciąg dalszy ze str. 1).

biorą udział w zebraniach tej organizacji, do której należą, z prawem głosu doradczego.

III. Struktura Partii. Demokracja wewnątrzpartyjna

21. Zasadą przewodnią organizacyjnej struktury Partii jest centralizm demokratyczny, który oznacza:

- obieralność wszystkich kierowniczych organów Partii od najniższych do najwyższych;
- periodyczne składanie sprawozdań przez organa partyjne swym organizacjom partyjnym;
- surową dyscyplinę partyjną i podporządkowywanie się mniejszości — większości;
- bezwzględna moc obowiązująca uchwał organów wyższych dla organów niższych.

22. Struktura Partii opiera się na zasadzie terytorialno - produkcyjnej; organizacja partyjna obsługująca jakikolwiek rejon uważana jest za nadrzędną w stosunku do wszystkich organizacji partyjnych obsługujących część danego rejonu, albo organizacja partyjna obsługująca całą dziedzinę działalności uważana jest za nadrzędną w stosunku do wszystkich organizacji partyjnych, obsługujących część danej dziedziny działalności.

23. Wszystkie organizacje partyjne są autonomiczne w decydowaniu o sprawach lokalnych, o ile decyzje te nie są sprzeczne z uchwałami Partii.

24. Najwyższym organem kierowniczym każdej organizacji partyjnej jest zebranie ogólne (dla organizacji podstawowych), konferencja (na przykład dla organizacji rejonowych, obwodowych), zjazd (dla Komunistycznych Partii Republik Związkowych, dla Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego).

25. Zebranie ogólne, konferencja lub zjazd wybierają egzekutywę lub komitet, które są ich organem wykonawczym i kierują całą bieżącą pracą organizacji.

26. Podczas wyborów w Partii partyjnych wzbronione jest głoszenie na listę. Głosowanie może przeprowadzać na posiedzeniu wydaty, przy czym w Partii członkowie Partii mają zagwarantowane nieograniczone prawo kwestionowania kandydatów i krytykowania ich. Wybory przeprowadza się w drodze zamkniętego (tajnego) głosowania na kandydatów.

27. W miastach i ośrodkach rejonowych w celu omówienia ważniejszych

20. Kandydaci na członków Partii wpłacają zwykłe składki członkowskie do kasy oddzielnego Komitetu Partyjnego.

28. Swobodnie i rzeczowo omawianie zagadnień polityki partyjnej w poszczególnych organizacjach lub w Partii jako całości jest niezaprzeczalnym prawem każdego członka Partii, wypływającym z demokracji wewnątrzpartyjnej. Jedynie na podstawie demokracji wewnątrzpartyjnej może być rozwinięta bolszewicka samokrytyka i umocniona dyscyplina partyjna, która powinna być świadoma, a nie mechaniczna.

Ale szeroka dyskusja, zwłaszcza dyskusja w skali wszechzwiązkowej, w kwestiach polityki partyjnej, winna być zorganizowana tak, ażeby nie mogła doprowadzić do prób zmniejszenia roli Partii lub do prób utworzenia ugrupowań frakcyjnych, łamiących jedność Partii, do prób wywołania rozłamu, mogących podważyć siłę i trwałość ustroju socjalistycznego.

Szeroka dyskusja w skali wszechzwiązkowej może być uznana za konieczną jedynie w tym wypadku; a) jeśli konieczność tę uznaje przynajmniej kilka terenowych organizacji partyjnych na szczeblu obwodowym lub republikańskim; b) jeśli w tonie KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego nie ma dostatecznie zdecydowanej większości w najważniejszych kwestiach polityki partyjnej;

c) jeśli pomimo istnienia zdecydowanej większości w KC, która stoi na określonym stanowisku, Komitet Centralny uważa jednak za konieczne sprawdzenie słuszności swej polityki w drodze przedyskutowania jej w Partii.

Jedynie spełnienie tych warunków może zabezpieczyć Partię przed nadużyciem demokracji wewnątrzpartyjnej przez elementy antypartyjne, jedynie w tych warunkach można liczyć na to, że demokracja wewnątrzpartyjna wyjdzie na korzyść sprawie i nie zostanie wykorzystana na szkodę Partii i klasy robotniczej.

IV. Naczelne władze Partii

29. Najwyższą władzą Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego jest Zjazd Partii. Zjazdy zwyczajne zwołuje się przynajmniej raz na cztery lata. Zjazdy nadzwyczajne zwołuje Komitet Centralny Partii z własnej inicjatywy lub na żądanie co najmniej 1/3 ogólnej liczby członków, którzy byli reprezentowani na ostatnim zjeździe partyjnym. Zwołanie zjazdu partyjnego i porządek dzienny ogłasza się na co najmniej półtora miesiąca przed zjazdem. Zjazdy nadzwyczajne zwołuje się w terminie dwumiesięcznym.

Zjazd uważa się za prawomocny, jeśli reprezentowana jest na nim co najmniej połowa wszystkich członków Partii, którzy byli reprezentowani na ostatnim zjeździe zwyczajnym.

Normy przedstawicielstwa na zjeździe Partii ustala Komitet Centralny.

30. W razie niezwołania przez Komitet Centralny Partii zjazdu nadzwyczajnego we wskazanym w punkcie 29 terminie, organizacje, które zostały zwołania zjazdu nadzwyczajnego, mają prawo stworzyć Komitet Organizacyjny, któremu przysługują uprawnienie Komitetu Centralnego Partii w zakresie zwołania zjazdu nadzwyczajnego.

31. Zjazd:

- wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Centralnego Partii, Centralnej Komisji Rewizyjnej i innych organizacji centralnych;
- dokonyje rewizji i zmian w programie i w statucie Partii,
- wytycza linię taktyczną Partii w podstawowych kwestiach polityki bieżącej,
- wybiera Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i Centralną Komisję Rewizyjną.

32. Komitet Centralny Partii i Centralna Komisja Rewizyjna wybierane są w składzie ustalonym przez Zjazd. W wypadku zdekomplicowania Komitetu Centralnego skład jego uzupełnia się wybranymi przez Zjazd zastępcami.

33. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego odbywa co najmniej jedno posiedzenie plenarne na sześć miesięcy. Zastępcy członków KC obecni są na posiedzeniach plenarnych Komitetu Centralnego z prawem głosu doradczego.

34. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego tworzy: dla kierowania pracą KC w okresie między posiedzeniami plenarnymi — prezydium, dla kierowania pracą bieżącą, głównie w dziedzinie organizowania kontroli wykonania uchwał Partii i doboru kadry — sekretariat.

35. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego tworzy przy KC Komitet Kontroli Partyjnej przy KC Partii:

- kontroluje przestrzeganie dyscypliny partyjnej przez członków i kandydatów na członków Partii, pożąga do odpowiedzialności komunistów, winnych naruszenia programu i statutu Partii, dyscypliny partyjnej i państwowej, oraz winnych naruszenia moralności partyjnej (oszukiwanie Partii, nieuczciwość i nieszczerłość wobec Partii, oszczerstwo, biurokracizm, niemoralny tryb życia itd.);
- rozstrząsa odwołanie od uchwał KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych, Krajowych i Obwodowych Komitetów Partii w sprawie wydalenia z Partii i kar partyjnych, —
- w republikach, krajach i obwodach ma swych pełnomocników, niezależnych od terenowych władz partyjnych,

36. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego w okresie między zjazdami kieruje całą działalnością Partii, reprezentuje Partię w stosunkach z innymi partiami, organizacjami i instytucjami, organizuje różne instytucje Partii i kieruje ich działalnością, mianuje redakcję centralnych organów prasowych, pracujących pod jego kontrolą, i zatwierdza redakcje partyjnych organów prasowych większych organizacji terenowych, organizuje instytucje o znaczeniu społecznym i kieruje nimi, dysponuje siłami i środkami Partii, zarządza centralną kasą.

Komitet Centralny nadaje kierunek pracy centralnych organizacji radzieckich i społecznych poprzez grupy partyjne w tych organizacjach.

37. W celu wzmocnienia kierownictwa i pracy politycznej Komitet Centralny Partii ma prawo tworzyć wydziały polityczne i wyznaczać or-

V. Obwodowe, krajowe i republikańskie organizacje Partii

40. Najwyższą władzą obwodowej, krajowej i republikańskiej organizacji partyjnej jest obwodowa, krajowa konferencja partyjna lub zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, a w okresie między nimi — Komitet Obwodowy, Krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej. W działalności swej kierują się one uchwałami Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego i jej organów kierowniczych.

41. Zwyczajna konferencja obwodowa, krajowa lub zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej zwołuje Komitet Obwodowy, Krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej raz na półtora roku, a nadzwyczajną — na mocy uchwały Komitetu Obwodowego, Komitetu Krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej albo na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków organizacji objętych przez obwodową, krajową, republikańską organizację partyjną.

Normy przedstawicielstwa na konferencji obwodowej, krajowej, zjazdu Komunistycznej Partii Republiki Związkowej ustala Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

Konferencja obwodowa, krajowa, zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej wysłuchuje i zatwierdza referaty sprawozdawcze Komitetu Obwodowego, Krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, Komisji Rewizyjnej i innych obwodowych, krajowych, republikańskich organizacji, omawia zagadnienia pracy partyjnej, radzieckiej, gospodarczej, związkowej w obwodzie, kraju lub republice i wybiera Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, Komisję Rewizyjną i delegatów na zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

42. Obwodowe, krajowe Komitety, KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych wybierają odpowiedzialne organa wykonawcze w składzie nie przekraczającym 11 osób, wśród nich trzech sekretarzy, których zatwierdza KC Partii. Sekretarzy obowiązuje co najmniej pięcioletni staż partyjny.

VI. Okręgowe organizacje Partii

46. W obwodach, krajach i republikach, w których istnieją okręgi, tworzy się w tych ostatnich okręgowe organizacje partyjne.

Najwyższą władzą okręgowej organizacji partyjnej jest okręgowa konferencja partyjna, zwoływana przez Komitet Okręgowy co najmniej raz na półtora roku, konferencja nadzwyczajna zwoływana na mocy uchwały Komitetu Okręgowego albo na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków organizacji objętych przez organizację okręgową.

Konferencja okręgowa wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Okręgowego, Komisji Rewizyjnej i innych okręgowych organizacji partyjnych, wybiera Komitet Okręgowy Partii, Komisję Rewizyjną i delegatów na konferencję obwodową, krajową lub zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

47. Komitet Okręgowy wybiera egzekutywę w składzie nie przekraczającym 9 osób, w tym trzech sekretarzy Komitetu Okręgowego. Sekretarzy obowiązuje trzyletni staż partyjny. Sekretarzy Komitetu Okręgowego zatwierdza Komitet Okrę-

gizatorów partyjnych KC na poszczególnych odcinkach budownictwa socjalistycznego, nabierających szczególnie ważnego znaczenia dla gospodarki narodowej i całego kraju, jak również — w miarę wykonywania przez wydziały polityczne ich zadań — znosić je lub przekształcać w zwyczajne organa partyjne zbudowane według zasady produkcyjno - terytorialnej.

Wydziały polityczne działają na zasadzie specjalnych instrukcji zatwierdzonych przez Komitet Centralny.

38. Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego regularnie informuje organizacje partyjne o swej pracy.

39. Centralna Komisja Rewizyjna rewiduje: a) szybkość i właściwość trybu załatwiania spraw w centralnych organach Partii oraz sprawność aparatu sekretariatu KC; b) kasę i instytucje Komitetu Centralnego Partii.

W Komitetach Obwodowych i Krajowych Partii, w KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych stwarza się sekretariaty do rozpatrywania zagadnień bieżących i sprawdzania wykonania. O powziętych uchwałach sekretariat referuje odpowiedzialnie egzekutywie Komitetu Obwodowego, Komitetu Krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

43. Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej organizuje różne instytucje Partii w granicach obwodu, kraju, republiki, kieruje ich działalnością, zapewnia nieugięte wykonanie dyrektyw Partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, kieruje marksi-stowsko - leninowskim szkoleniem członków i kandydatów Partii, organizuje pracę w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, mianuje redakcję obwodowego, krajowego, republikańskiego organu prasowego pracującego pod jego kontrolą, nadaje kierunek działalności obwodowych, krajowych, republikańskich organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w tych organizacjach grup partyjnych, organizuje i prowadzi własne instytucje o znaczeniu ogólnym dla obwodu, kraju, republiki, dysponuje w granicach swej organizacji siłami i środkami Partii, zarządza obwodową, krajową, republikańską kasą partyjną, systematycznie informuje Komitet Centralny Partii i składa w ustalonych terminach Komitetowi Centralnemu sprawozdanie ze swej działalności.

44. Plenum Komitetu Obwodowego, Komitetu Krajowego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związku zwołuje się co najmniej raz na dwa miesiące.

45. Organizacje partyjne republik autonomicznych oraz narodowościowych i innych obwodów wchodzących w skład krajów i republik związkowych pracują pod kierownictwem Komitetów Krajowych, KC Komunistycznych Partii Republik Związkowych i w swym życiu wewnętrznym kierują się postanowieniami zawartymi w rozdziale V statutu Partii, dotyczącymi organizacji obwodowych, krajowych i republikańskich.

Plenum Komitetu Okręgowego zwołuje się co najmniej raz na półtora miesiąca.

48. Komitet Okręgowy organizuje różne instytucje Partii w granicach okręgu i kieruje ich działalnością, zapewnia nieugięte wykonanie dyrektyw Partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, kieruje marksi-stowsko - leninowskim szkoleniem członków i kandydatów Partii, organizuje pracę w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, mianuje redakcję okręgowego organu partyjnego, pracującego pod jego kierownictwem i kontrolą, nadaje kierunek działalności okręgowych organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w nich grup partyjnych, organizuje własne instytucje na szczeblu okręgu, dysponuje w granicach okręgu siłami i środkami Partii, zarządza okręgową kasą partyjną.

VII. Miejskie i rejonowe (wiejskie i miejskie) organizacje Partii

49. Miejską, rejonową konferencję partyjną zwołuje Komitet Miejski, rejonowy co najmniej raz na rok, konferencję nadzwyczajną — na mocy uchwały Komitetu Miejskiego Rejonowego lub na żądanie 1/3 ogólnej liczby członków organizacji objętych przez organizację miejską, rejonową.

Konferencja miejska, rejonowa wysłuchuje i zatwierdza sprawozdania Komitetu Miejskiego, Rejonowego, Komisji Rewizyjnej i innych miejskich, rejonowych organizacji, wybiera Komitet Miejski, Rejonowy Komisję Rewizyjną i delegatów na Konferencję Krajową, obwodową, lub na zjazd Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

50. Komitet Miejski, Rejonowy wybiera egzekutywę w składzie 7—9 osób oraz trzech sekretarzy Miejskiego, Rejonowego Komitetu Partii. Sekretarzy Miejskiego, Rejonowego Komitetu obowiązuje co najmniej trzyletni staż partyjny. Sekretarzy Komitetu Miejskiego i Rejonowego zatwierdza Komitet Obwodowy, Komitet Krajowy, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej.

51. Komitet Miejski, Rejonowy organizuje i zatwierdza podstawowe organizacje partyjne w przedsiębiorstwach, sowchozach, MTS, kolchozach i instytucjach, kieruje ich działalnością i prowadzi rejestrację komunistów, zapewnia wykonanie dyrektyw Partii, rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu nieubłaganego stosunku do braków, organizuje marksi-stowsko - leninowskie szkolenie członków i kandydatów Partii, prowadzi prace w zakresie komunistycznego wychowania mas pracujących, mianuje redakcję miejskiego, rejonowego organu partyjnego, pracującego pod jego kierownictwem i kontrolą, nadaje kierunek działalności miejskich, rejonowych organizacji radzieckich i społecznych za pośrednictwem istniejących w nich grup partyjnych, dysponuje w granicach miasta i rejonu siłami i środkami Partii, zarządza miejską, rejonową kasą partyjną. Komitet Miejski, Rejonowy składa Komitetowi Obwodowemu, Krajowemu, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej sprawozdanie ze swej działalności w terminach i w formie ustalonej przez Komitet Centralny Partii.

52. Plenum Komitetu Miejskiego, Rejonowego zwołuje się co najmniej raz na miesiąc.

53. W wielkich miastach, za zgodą KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, tworzy się organizacje dzielnicowe, podporządkowane Komitetowi Miejskiemu.

VIII. Podstawowe organizacje Partii

54. Podstawą Partii są podstawowe organizacje partyjne.

Podstawowe organizacje partyjne tworzy się w fabrykach, zakładach przemysłowych, sowchozach, MTS i innych przedsiębiorstwach gospodarczych, w kolchozach, w jednostkach Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej, we wsiach, w instytucjach, uczelniach itp., w których jest co najmniej 3 członków Partii.

W przedsiębiorstwach, w kolchozach, w instytucjach itp., w których jest mniej niż 3 członków Partii, tworzy się grupy kandydatów lub grupy partyjno - komсомolskie, na których cele stoi organizator partyjny, wyznaczany przez Komitet Rejonowy, Komitet Miejski Partii lub wydział polityczny.

Podstawowe organizacje partyjne są zatwierdzane przez Komitety Rejonowe, Miejskie albo przez odpowiedzialne wydziały polityczne.

55. W przedsiębiorstwach, instytucjach, kolchozach itp., gdzie jest ponad 100 członków i kandydatów Partii w tonie ogólnej podstawowej organizacji partyjnej obejmującej całe przedsiębiorstwo, instytucję itp., mogą być organizowane — w każdym poszczególnym wypadku za zgodą Komitetu Rejonowego, Komitetu Miejskiego lub odpowiedzialnego Wydziału Politycznego — organizacje partyjne w oddziałach, na odcinkach produkcyjnych, w wydziałach itp.

W tonie organizacji oddziałowych, odcinkowych itp., jak również w tonie podstawowych organizacji partyjnych, liczących mniej niż 100 członków i kandydatów, mogą być tworzone grupy partyjne według brygad, agregatów przedsiębiorstwa.

(Ciąg dalszy na str. 4).

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP(b) w sprawie piątego pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955

II. W dziedzinie obrotu towarów, transportu i łączności

1) Ciąg dalszy z numeru wczorajszego)

1) Na podstawie wzrostu produkcji przemysłowej i rolnej zwiększyć w ciągu pięciu lat detaliczny obrót towarami handlu państwowego i spółdzielczego w przybliżeniu o 70 proc.

Zwiększyć w 1955 r. w porównaniu z rokiem 1950 sprzedaż najważniejszych towarów dla ludności w przybliżeniu w następujących rozmiarach: produktów mięsnych — o 90 proc., produktów rybnych — o 70 proc., tłuszczów zwierzęcych — o 70 proc., sera — dwukrotnie, tłuszczów roślinnych — dwukrotnie, konserw owocowych, owocowych i mlecznych — 2,5 — 3,0 raza, cukru — dwukrotnie, herbaty — dwukrotnie, wina winowego — dwukrotnie, piwa — o 80 proc., odzieży — o 80 proc., tkanin bawełnianych, wełnianych, jedwabnych i lnianych — o 70 proc., obuwia — o 80 proc., pończoch i skarpetek — dwukrotnie, wyrobów trykotażowych — 2,2 raza, mebli — trzykrotnie, naczyń metalowych — trzykrotnie, rowerów — 3,5 raza, maszyn do szycia 2,4 raza, radiolodowice i odbiorniki telewizyjne — dwukrotnie, zegarków — 2,2 raza, domowych lodówek, maszyn do prania, odkurzaczy — kilkakrotnie.

Rozszerzyć w ciągu pięciu lat sieć stołówek, restauracji, herbaciarni i zwiększyć produkcję zakładów żywienia zbiorowego w przybliżeniu o 80 proc., ulepsząc znacznie asortyment.

Zwiększyć ilość wyspecjalizowanych sklepów dla sprzedaży towarów spożywczych, odzieży, obuwia, tkanin, mebli, naczyń, artykułów gospodarstwa domowego, przedmiotów przeznaczonych do zaspokajania potrzeb kulturalnych oraz materiałów budowlanych, znacznie zwiększyć budownictwo chłodni i magazynów w przemyśle i w sieci handlowej. Kontynuować zaopatrzenie sklepów żywnościowych, stołówek, restauracji i magazynów w instalacje chłodnicze i najnowsze urządzenia.

2) Prelimiarować wzrost obrotu towarowego w transporcie kolejowym w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 o 35—40 proc., transportu rzeczowego o 75—80 proc., transportu morskiego o 55—60 proc., transportu samochodowego o 80—85 proc., transportu lotniczego co najmniej dwukrotnie, transportu rurociągowego w przybliżeniu pięciokrotnie.

3) Uważać za najważniejsze zadanie w dziedzinie transportu kolejowego zwiększenie zdolności przepustowości kolei. W związku z tym:

a) oddać do użytku w przybliżeniu o 60 proc. więcej w porównaniu z ubiegłą pięcioletnią równoległych torów i 4 razy więcej zelektryfikowanych linii kolejowych. Zwiększyć długość torów na stacjach w przybliżeniu do 46 proc. długości całej eksploataowanej sieci kolejowej;

b) zbudować i oddać do stałego użytku w przybliżeniu 2,5 raza więcej nowych linii kolejowych niż w latach 1946—1950. Zakończyć budowę magistrali południowej — syberyjskiej na odcinkach od Abakana do Akmołinska. Zakończyć budowę linii kolejowej Czardżu — Kungrad i przystąpić do budowy linii Kungrad — Makat. Rozwinąć budowę linii kolejowych: Krasnojarsk — Jenisejsk, Gurluk — Astrachań, Agryż — Prumino — Surgut. Przeprowadzić konieczne prace w dziedzinie rekonstrukcji linii kolejowej w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR;

c) zwiększyć pod koniec pięcioletnia, w porównaniu z rokiem 1950 ilość wszystkich odcinków wyposażonych w sprzęt do automatycznego blokowania w przybliżeniu o 80 proc. oraz wyposażonych w hamulce samoczynne nie mniej niż 2,5 raza oraz zwiększyć ilość zwrotnie poruszanych przy pomocy elektryczności i centralizowanych w przybliżeniu 2,3 raza. Znacznie zwiększyć zastępowanie centralizacji dyspozytorskiej. Zabezpieczyć dalszą mechanizację urządzeń stacji rozrządowych do sortowania wagonów. Kontynuować prace nad zastosowaniem łączności radiowej do kierowania ruchem pociągów i do prac manewrowych.

d) Polepszyć stan torów kolejnictwa. Dostarczyć transportowi kolejowemu w ciągu pięcioletnia w przybliżeniu o 85 proc. więcej nowych szyn niż w latach 1946—1950;

e) Całkowicie zaspokoić zapotrzebowanie transportu kolejowego na dalekobieżne parowozy, lokomoty-

wy elektryczne i spalinowe oraz na wagony towarowe, wagony — chłodnie i wagony pasażerskie. Zakończyć w zasadzie przestawianie na sprzęg automatyczny taboru wagonów, będących w eksploatacji i przystąpić do wyposażenia taboru w łożyska cylindryczne. Przystąpić do produkcji nowych potężnych parowozów, lokomotyw elektrycznych i spalinowych, w tej liczbie lokomotyw z generatorami gazowymi.

Polepszyć stopień wykorzystania taboru. Skrócić w r. 1955 czas obrotu wagonów nie mniej niż o 18 proc. w porównaniu z r. 1950 i zwiększyć przeciętny przebieg parowozów na dobę nie mniej niż o 12 proc., znacznie polepszyć wykorzystanie ładowności wagonów i zwiększyć wagę pociągów towarowych.

Zabezpieczyć usprawnienie organizacji pracy pracowników służby ruchu, w szczególności brygad parowozowych.

4) Zwiększyć w przybliżeniu dwa razy zdolność przepustową portów rzecznych. Zakończyć pierwszy etap prac przy budowie i rekonstrukcji portów w Stalingradzie, Saratowie, Kujbyszewie, Ulianowsku, Kazaniu, Gorkim, Jarosławiu, Motosławiu, Omsku, Nowosybirsku, Chabarowsku, Osetliwie, Kotlasie i Pieczorze. Wyposażyć główne porty w urządzenia zapewniające wysoki stopień mechanizacji. Rozszerzyć budowę zmechanizowanych cum dla statków w nadbrzeżnych zakładach przemysłowych.

Zakończyć prace nad rekonstrukcją wołżańsko — bałtyckiego szlaku wodnego, zwiększyć głębokość żeglowną na rzece Kamie i stworzyć jednolity system transportowy o dużej głębokości w europejskiej części ZSRR.

Usprawnić żeglugę i zwiększyć przewozy pasażerów i ładunków w basenach rzeki Niemen i Daugawa. Przewidzieć budowę mostu przez Niemen w Kaunas i przez rzekę Daugawa w Rydze.

Zrekonstruować istniejące i zbudować nowe stocznie i dokł remontowe dla floty rzecznej. Zapewnić budowę pasażerskiej i towarowej floty rzecznej, odpowiadającej warunkom żeglugi na wielkich zbiornikach wodnych. Zwiększyć rolę transportu rzeczowego w przewozach ładunków w rejonie Syberii i Dalekiej Północy. Zapewnić rozwój przewozów na małych rzekach dla lokalnych potrzeb.

5) Zwiększyć w dużym stopniu tonaż morskiej floty handlowej, rozszerzyć bazę krajowego budownictwa statków morskich przez budowę nowych i rozbudowę istniejących stoczni oraz doków remontowych. Przeprowadzić prace nad rozbudową i rekonstrukcją portów morskich w Leningradzie, Odessie, Zdanowie, Noworosyjsku, Machacz-Kale, Murmańsku, Narian-Marze i portów na Dalekim Wschodzie. Zapewnić dalszy rozwój transportu morskiego w Litewskiej SRR, Łotewskiej SRR i Estońskiej SRR, przeprowadzić rozbudowę portów w Rydze i Kłajpedzie.

Zapewnić zwiększenie zdolności przepustowej portów morskich i zwiększyć moc morskich doków remontowych nie mniej więcej dwukrotnie. Zwiększyć zdolność przepustową portów rybackich.

Zwiększyć przewozy ładunków po północnym szlaku morskim. Uzupelniać flotę morską nowymi łamaczami lodów.

Podnieść jakość pracy floty rzecznej, morskiej i rybackiej, zmniejszyć okres dostawy ładunków dla konsumentów, polepszyć pracę portów, skrócić postoje statków.

6) Zbudować i zrekonstruować szosy samochodowe nie mniej więcej o długości 50 proc. więcej niż w latach 1946—1950, w szczególności w rejonach południowych, na Zakaukaziu oraz w republikach nadbałtyckich.

Zwiększyć udział transportu samochodowego dla publicznego użytku w przewozach ładunków i pasażerów. Doprowadzić do końca powiększenie taboru samochodowego poszczególnych resortów. Polepszyć stopień wykorzystania samochodów i obniżyć znacznie koszty własne przewozów. Rozszerzyć sieć zakładów remontu samochodów i stacji technicznej obsługi samochodowej. Zwiększyć w ciągu pięcioletnia długość stale funkcjonujących autobusów

wych linii międzymiastowych nie mniej więcej dwukrotnie.

7) Zwiększyć znacznie lotnictwo transportowych samolotów lotnictwa cywilnego oraz sieć linii powietrznych i portów lotniczych, wyposażonych w urządzenia umożliwiające prace w ciągu całej doby.

8) Zabezpieczyć dalszy rozwój środków łączności, zwiększyć nie mniej niż dwa razy w ciągu pięcioletnia długość międzynarodowych kabli telefoniczno-telegraficznych. Zwiększyć znacznie moc rozgłośni radiowych. Rozwinąć pracę nad zastosowaniem w radiofonii fal ultra-krótkich i łączności przekaźnikowej. Podnieść moc miejskich stacji telefonicznych w ciągu pięcioletnia o 30—35 proc.

Usprawnić pracę poczty na odcinku dostarczania ludności prasy i przesyłek pocztowych i zapewnić przewozy poczty na szosach, łącząc poszczególne rejony w zasadzie transportem samochodowym.

9) Odpowiednio do planu dalszego rozwoju transportu i łączności zwiększyć państwowe nakłady inwestycyjne w transporcie i łączności w latach 1951—1955 nie mniej więcej o 63 proc. w porównaniu z latami 1946—1950.

IV. W dziedzinie dalszego wzrostu dobrobytu materialnego, lecznictwa i poziomu kulturalnego narodu

1) Na bazie nieustannego rozwoju produkcji socjalistycznej i podniesienia wydajności pracy społecznej zwiększyć dochód narodowy ZSRR w ciągu pięcioletnia co najmniej o 60 proc. i w związku z tym zapewnić dalszy wzrost dochodów robotników i urzędników oraz dochodów chłopów.

Odpowiednio do wzrostu produkcji i wydajności pracy oraz zadań w dziedzinie budownictwa kulturalnego przewidzieć zwiększenie liczby robotników i urzędników, zatrudnionych w gospodarce narodowej w r. 1955 — ostatnim roku pięcioletnia, w przybliżeniu o 15 proc. w porównaniu z r. 1950.

2) Nieustannie przeprowadzać również w przyszłości obniżania cen w handlu detalicznym na artykuły masowego spożycia, mając na uwadze, że obniżenie cen jest najważniejszym środkiem systematycznego podnoszenia realnej wartości płac robotników, urzędników i podnoszenia dochodów chłopów. Podnieść realną wartość płac robotników i urzędników z uwzględnieniem obniżenia cen detalicznych co najmniej o 35 proc.

Określić wzrost funduszy państwowych przeznaczonych na ubezpieczenie społeczne robotników i urzędników w okresie pięcioletnia w przybliżeniu o 30 proc. w porównaniu z r. 1950.

Na bazie zwiększenia wydajności pracy kolchoźników, wzrostu produkcji kolchozowej, zwiększenia produkcji rolniczej i hodowlanej, zwiększyć dochody kolchoźników w pieniądzu i produktach (w przeliczeniu pieniężnym) co najmniej o 40 proc.

3) W celu dalszego polepszenia warunków mieszkaniowych robotników i urzędników rozwijać ze wszelkich miar budownictwo mieszkaniowe. Przewidzieć w planie pięcioletnim szeroki program państwowego budownictwa mieszkaniowego zwiększając inwestycje na ten cel nie mniej więcej dwa razy w porównaniu z poprzednią pięcioletnią. W miastach i osiedlach robotniczych oddać do użytku po linii budownictwa państwowego nowe domy mieszkalne o łącznej powierzchni około 105 milionów metrów kwadratowych. Popierać budowę indywidualnych domów mieszkalnych w miastach i osiedlach robotniczych, prowadzoną przez ludność z własnych funduszy oraz przy pomocy kredytu państwowego.

Poprawić komunalną i bytową obsługę ludności miast i osiedli robotniczych, rozszerzyć sieć wodociągową i kanalizacyjną, rozszerzyć sieć centralnego ogrzewania i gazyfikację domów, transport miejski, rozwinąć urządzenia komunalne w miastach. Nakłady inwestycyjne na budownictwo komunalne zwiększyć pod koniec pięcioletnia w przybliżeniu o 50 proc. w porównaniu z r. 1950.

4) Zapewnić dalsze polepszenie i rozwój służby zdrowia.

Rozszerzyć w ciągu pięcioletnia sieć szpitali, poradni, domów położniczych, sanatoriów, domów wypoczynkowych, żłobków, przedszkoli, zwiększając liczbę łóżek w szpitalach co najmniej o 20 proc., liczbę miejsc w sanatoriach co najmniej o 15 proc., w domach wypoczynkowych o 30 proc., w żłobkach o 20 proc., w przedszkolach o 40 proc.

Zwiększyć w ciągu pięcioletnia ilość łóżek szpitalnych w Litewskiej SRR w przybliżeniu o 40 proc., w Łotewskiej SRR o 30 proc. i w Estońskiej SRR o 30 proc.

Zapewnić dalsze wyposażenie szpi-

tal, poradni i sanatoriów w najnowsze sprzęt lekarski i podnieść kulturę ich pracy.

Zwiększyć w ciągu pięcioletnia liczbę lekarzy w kraju co najmniej o 25 proc. i podjąć na szerszą skalę kroki mające na celu doskonalenie lekarzy w ich zawodzie.

Skierować wysiłki pracowników naukowych w dziedzinie medycyny na rozwiązanie najważniejszych zadań służby zdrowia, koncentrując szczególną uwagę na zagadnienia profilaktyki, zapewnić szybsze stosowanie w praktyce osiągnięć medycyny.

Zwiększyć w roku 1955 co najmniej 2,5 raza w porównaniu z rokiem 1950 produkcję lekarstw, urządzeń i instrumentów leczniczych, zwracając szczególną uwagę na rozwinięcie produkcji najnowszych leków i innych skutecznych środków leczniczo — profilaktycznych oraz nowoczesnych urządzeń diagnostycznych i leczniczych.

Zapewnić dalszy rozwój kultury fizycznej i sportu.

5) Zakończyć do końca pięcioletnia przejście z systemu nauczania 7-letniego do powszechnego nauczania średniego (dziesięcioletnia) w stolicach republik, w miastach wydzielonych, w miastach obwodowych, krajowych i w wielkich ośrodkach przemysłowych. Przygotować warunki dla pełnej realizacji w następnej pięcioletniej powszechnego nauczania średniego (dziesięcioletnia) w pozostałych miastach i ośrodkach wiejskich.

W celu dostarczenia wzrastającej sieci szkół niezbędnej ilości nauczycieli — zwiększyć o 45 proc. przyjęcie do Instytutów pedagogicznych w latach 1951—1955 w porównaniu z latami 1946—50; przewidzieć zwiększenie przyjęcia do instytutów pedagogicznych Litewskiej SRR 2,3 raza, Łotewskiej SRR o 50 proc. i Estońskiej SRR o 60 proc.

Zwiększyć budownictwo szkół miejskich i wiejskich w przybliżeniu o 70 proc. w porównaniu z poprzednią pięcioletnią.

W celu dalszego podwyższenia socjalistycznego wychowawczego znaczenia szkoły ogólnokształcącej i zapewnienia uczniom, kończącym szkołę średnią, warunków swobodnego wyboru zawodu przystąpić do wprowadzenia nauczania politechnicznego w szkole średniej i podjąć kroki, niezbędne do przejścia do powszechnego nauczania politechnicznego.

6) Odpowiednio do zadań dalszego rozwoju gospodarki narodowej i budownictwa kulturalnego zwiększyć w ciągu pięciu lat liczbę specjalistów wszystkich rodzajów, kończących wyższe i średnie specjalne zakłady naukowe w przybliżeniu o 30—35 proc.

Zwiększyć liczbę specjalistów, kończących wyższe zakłady naukowe, dla najważniejszych gałęzi przemysłu, budownictwa i rolnictwa w roku 1955 w porównaniu z rokiem 1950 w przybliżeniu dwukrotnie.

Rozszerzyć w ciągu 5 lat przygotowanie kadr naukowych i naukowo-pedagogicznych przez aspiranturę w wyższych zakładach naukowych i w instytutach naukowych — badawczych w przybliżeniu dwukrotnie w porównaniu z poprzednią pięcioletnią.

Polepszyć pracę Instytutów naukowych — badawczych i pracę naukową wyższych zakładów naukowych, wykorzystać w większym stopniu siły naukowe w celu rozwiązania ważniejszych zagadnień rozwoju gospodarki narodowej, upowszechniania przodujących doświadczeń, zapewniając szerokie stosowanie w prak-

tyce wynalazków naukowych. Popierać wszechstronnie uczonych przy opracowaniu problemów teoretycznych we wszystkich dziedzinach wiedzy i utrzymywać więź nauki z produkcją.

Biorąc pod uwagę wzrastające dążenie dorosłej ludności do podniesienia poziomu swego wykształcenia, zapewnić dalszy rozwój korespondencyjnych i wieczorowych wyższych i średnich specjalnych zakładów naukowych, jak również szkół ogólnokształcących dla nauczania pracujących obywateli, bez odrywania ich od produkcji.

7) W celu zaspokojenia wzrastających potrzeb gospodarki narodowej w dziedzinie wykwalifikowanych kadr, w szczególności w związku z dalszym wprowadzaniem do produkcji przodującej techniki, polepszyć jakość przygotowania młodych, wykwalifikowanych robotników w systemie państwowych rezerw pracowników i zapewnić przygotowanie i podniesienie kwalifikacji robotników drogą nauczania indywidualnego i zespołowego w brygadach oraz poprzez system kursów i szkół organizowanych przy przedsiębiorstwach.

8) Zrealizować dalszy rozwój kin i telewizji. Rozszerzyć sieć kin, zwiększając ilość urządzeń kinowych w ciągu pięcioletnia w przybliżeniu o 25 proc. oraz zwiększyć produkcję filmów.

Rozszerzyć w r. 1955 w porównaniu z rokiem 1950 sieć masowych bibliotek co najmniej o 30 proc. oraz klubów o 15 proc., udoskonalać ich prace w dziedzinie obsługi ludności.

Dla zapewnienia znacznego wzrostu nakładu literatury pięknej i naukowej, podreczników, czasopism i dzienników, rozwinąć przemysł poligraficzny i polepszyć jakość prasy oraz szaty graficznej książek.

9) Stosownie do przewidywanego rozwoju ochrony zdrowia, oświaty i instytucji naukowych i kulturalnych, światłowych, zwiększyć rozmiar i jakość ich pracy w ciągu pięcioletnia nie mniej więcej o 50 proc. w porównaniu z poprzednią pięcioletnią.

Pięty 5-letni plan oznacza nowy potężny rozwój gospodarki narodowej ZSRR i zapewni dalszy znaczny wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego narodu.

Wykonanie piątego planu 5-letniego będzie wielkim krokiem naprzód na drodze rozwoju od socjalizmu do komunizmu.

Dla wykonania zadań piątego planu 5-letniego konieczne jest:

a) zmobilizować źródła wewnętrzne — gospodarce dla dalszego wzrostu akumulacji socjalistycznej, walczyć o ścisłe przestrzeganie dyscypliny państwowej i o wykonywanie przez każde przedsiębiorstwo planu produkcji w ustalonym dla tego przedsiębiorstwa asortymencie. Ażeby zapewnić wykonanie zadań 5-letniego w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej i podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu mas pracujących, niezbędne jest globalne zwiększenie państwowego budownictwa inwestycyjnego w latach 1951—1955 w przybliżeniu o 90 proc., a zwiększenie kredytów wyasygnowanych przez państwo na to budownictwo w przybliżeniu tylko o 60 proc. w porównaniu z czwartą 5-letnią, z tym ażeby brakujące 30 proc. pokryte zostały przez odpowiedzialność obniżkę kosztów własnych budownictwa drogą podniesienia wydajności pracy, obniżenia wydatków handlowo — administracyjnych, obniżki cen materiałów budowlanych i urządzeń;

b) drogą wprowadzenia do wszystkich gałęzi gospodarki narodowej przodującej techniki, usprawnienia organizacji pracy i podniesienia kulturalno — technicznego poziomu ludzkiej pracy — podnieść wydajność pracy w ciągu 5-letnia w przemyśle w przybliżeniu o 50 proc., w budownictwie — o 55 proc., w gospodarce rolnej — o 40 proc. Zakończyć w zasadzie w ciągu piątej 5-letniej mechanizację robót ciężkich i pracochłonnych w przemyśle i w budownictwie;

c) obniżyć w ciągu 5-letnia koszty własne produkcji przemysłowej w przybliżeniu o 25 proc. i koszty robót budowlanych co najmniej o 20 proc. Skrócić terminy budowy i zapewnić podniesienie jakości robót budowlanych. Obniżyć koszty własne robót traktorowych ośrodków maszynowo — traktorowych i pracy

(Dokończenie na str. 4)

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu WKP (b) w sprawie pięcioletniego planu rozwoju ZSRR na lata 1951 — 1955

(Dokończenie ze strony 3-ej).

traktorów w przybliżeniu o 25 proc., transportów kolejowych o 15 proc. i kosztów obrotów handlu detalicznego o 23 proc. Zmniejszyć w znacznym stopniu wydatki handlowo-administracyjne organizacji zbytu w przemyśle oraz wydatki związane ze skupem i zbytem artykułów rolnych;

d) podnieść na wyższy poziom masowy ruch wynalazców i racjonalizatorów wśród inżynierów, techników, robotników i kolchoźników w celu dalszego technicznego udoskonalenia i rozszerzenia produkcji, w celu wszechstronnej mechanizacji oraz ułatwienia pracy i dalszej poprawy zdrowotnych warunków pracy. Potępić praktykę organizacji gospodarczych, które nie doceniają zadań wprowadzenia nowej techniki i mechanizacji pracy i które dopuszczają do nieprawidłowego wykorzystywania siły roboczej.

e) przeprowadzać nieugięcie na wszystkich zarówno wielkich jak i małych odcinkach budownictwa gospodarczego reżim oszczędności, podnosić rentowność przedsiębiorstw. Pracownicy gospodarczy powinni szukać, znajdować oraz wykorzystywać ukryte rezerwy znajdujące się wewnątrz produkcji, wykorzystywać w maksymalnym stopniu istniejące moce produkcyjne, polepszać systematycznie metody produkcji, obniżać koszty własne produkcji, przeprowadzać rozrachunek gospodarczy.

Zapewnić dalszą znaczną oszczędność zasobów materiałowych drogą likwidacji nadwyżek w zużywaniu materiałów i urządzeń, drogą wzmoczenia walki przeciwko brakoróbstwu, używania oszczędnościowych gatunków materiałów oraz drogą szerokiego stosowania pełnowartościowych materiałów zastępczych i postępowej technologii produkcji.

Wzmocnić kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych oraz nad przestrzeganiem reżimu oszczędności;

f) zwiększyć dwukrotnie państwowe rezerwy materiałowe i żywnościowe

we mogące zabezpieczyć kraj przed wszelkimi ewentualnościami.

Obecny piąty 5-letni plan manifestuje ponownie wobec całego świata wielką siłę żywotną socjalizmu, zasadniczą wyższość socjalistycznego systemu gospodarki nad systemem kapitalistycznym. Ten plan 5-letni jest planem pokojowego budownictwa gospodarczego i kulturalnego. Będzie on sprzyjał dalszemu utrwaleniu i rozszerzeniu współpracy ekonomicznej między Związkiem Radzieckim a krajami demokracji ludowej i rozwojowi stosunków ekonomicznych ze wszystkimi krajami, pragnącymi rozwijać handel na zasadach równouprawnienia i wzajemnej korzyści.

Pokojowy rozwój ekonomiki radzieckiej, nakreślony przez plan 5-letni, stanowi przeciwieństwo ekonomiki krajów kapitalistycznych, kroczącej drogą militarystyki gospodarki narodowej, utrzymania najwyższych zysków dla kapitalistów i dalszego zubożenia mas pracujących.

Zadania postawione przez plan 5-letni wymagają wielkich wysiłków od organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych, komsomolskich i zobowiązują je do mobilizowania szerokiej mas pracujących w celu wykonania i przekroczenia nowego planu 5-letniego, rozwijając szeroką krytykę braków w pracy naszych organizacji w celu jak najszybszego zlikwidowania tych braków.

Należy koniecznie udzielać wszelkiej pomocy nowatorom produkcji przemysłowej i kolchozowej, przodownikom transportu i innych gałęzi gospodarki narodowej w ich dążeniu do zwiększenia produkcji, podniesienia wydajności pracy, obniżenia kosztów własnych.

Wielka siła współzawodnictwa socjalistycznego, jednomyślne dążenia robotników, kolchoźników i inteligencji do obrony sprawy pokoju, niezachwiane zdecydowanie mas pracujących zbudowania społeczeństwa komunistycznego — powinny być skierowane ku wykonaniu i przekroczeniu nowej 5-latki.

Narody Związku Radzieckiego pod wypróbowanym kierownictwem partii komunistycznej wykonają z powodzeniem nowy plan 5-letni.

Projekt statutu Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(Dokończenie ze strony 2)

56. W wielkich przedsiębiorstwach i instytucjach liczących ponad 300 członków i kandydatów Partii — mogą powstać — w każdym poszczególnym wypadku za zgodą Komitetu Centralnego Partii — komitety partyjne, przy czym oddziałowe organizacje partyjne tych przedsiębiorstw i instytucji strzymują prawa podsta- wowej organizacji partyjnej.

57. Podstawowa organizacja partyjna utrzymuje więź między masami robotników, chłopów i inteligencji z kierowniczymi organami Partii. Zadaniem jej jest:

a) praca agitacyjna i organizacyjna wśród mas o realizację partyjnych hasel i uchwał przy zapewnieniu kierownictwa prasą zakładową (gazetki wielonakładowe, gazetki ścienne itp.);

b) wciąganie do Partii nowych członków i ich wychowanie polityczne;

c) organizacja szkolenia politycznego członków i kandydatów Partii i kontrola nad opanowaniem przez nich minimum wiadomości w dziedzinie marksizmu-leninizmu;

d) współdziałanie z Komitetem Rejonowym, Komitetem Miejskim lub Wydziałem Politycznym w całej jego praktycznej działalności;

e) mobilizowanie mas w przedsiębiorstwach, w sochozach, kolchozach itp. do wykonywania planu produkcyjnego, umacnianie dyscypliny pracy i rozwijanie współzawodnictwa socjalistycznego;

f) walka z niezaradnością i z brakiem gospodarności w prowadzeniu pracy przedsiębiorstw, sochozów, kolchozów oraz codzienna troska o poprawę warunków kulturalno-bytowych robotników, urzędników i kolchoźników;

g) rozwijanie krytyki i samokrytyki i wychowanie komunistów w duchu bezkompromisowego stosunku do braków;

h) czynny udział w gospodarczym i politycznym życiu kraju.

58. W celu zwiększenia roli podstawowych organizacji partyjnych w przedsiębiorstwach produkcyjnych i handlowych, w tym w sochozach, kolchozach i MTS, oraz ich odpowiedzialności za stan pracy przedsiębiorstw — organizacjom tym przysługują prawa kontrolowania działalności administracji przedsiębiorstwa.

Organizacje partyjne w ministerstwach, które wskutek specyficznych warunków pracy Instytucji radzieckich nie mogą korzystać z funkcji kontroli, obowiązane są sygnalizować o niedociągnięciach w pracy Instytucji, stwierdzając niedociągnięcia w pracy ministerstwa i jego po-

szczególnych pracowników i kierować swoje materiały i uwagi do KC oraz do kierowników ministerstwa.

Sekretarzy podstawowych organizacji partyjnych w ministerstwach zatwierdza Komitet Centralny Partii.

Wszyscy komuniści — pracownicy centralnego aparatu ministerstwa wchodzi w skład jednej wspólnej dla całego ministerstwa organizacji partyjnej.

59. Do prowadzenia pracy bieżącej podstawowa organizacja partyjna wybiera na okres jednego roku egzekutywę w składzie nie przekraczającą 11 osób.

Egzekutywy podstawowych organizacji partyjnych tworzy się w organizacjach partyjnych liczących co najmniej 15 członków Partii.

W organizacjach partyjnych liczących mniej niż 15 członków Partii egzekutywy nie tworzy się lecz wy-

biera się sekretarza podstawowej organizacji partyjnej.

W celu szybkiego kształtowania i wychowywania członków Partii w duchu kolektywnego kierownictwa przyznaje się oddziałowym organizacjom partyjnym liczącym nie więcej niż 15, ale nie więcej niż 100 członków Partii, prawo wybierania egzekutywy oddziałowej organizacji partyjnej w składzie od 3 do 5 osób, organizacjom liczącym ponad 100 członków Partii — od 5 do 7 osób.

W podstawowych organizacjach partyjnych obejmujących nie więcej niż 100 członków Partii pracę partyjną prowadzą z reguły pracownicy partyjni, którzy nie są wolni z pracy w produkcji.

Sekretarzy podstawowych i oddziałowych organizacji partyjnych obowiązuje co najmniej roczny staż partyjny.

IX. Partia a Komsomol

60. WLKSM prowadzi swą pracę pod kierownictwem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. KC WLKSM, będąc kierowniczym organem Komsomolu, podlega KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Działalności terenowych organizacji WLKSM nadają kierunek oraz kontrolują ją odnośnie republikańskie, krajowe, obwodowe, miejskie i rejonowe organizacje partyjne.

61. Członkowie WLKSM, którzy są członkami lub kandydatami Partii, z chwilą wstąpienia do Partii opuszczają szeregi Komsomolu, jeśli nie zajmują kierowniczych stanowisk w organizacjach komsomolskich.

62. WLKSM jest aktywnym pomocnikiem Partii w całym budownictwie państwowym i gospodarczym.

X. Organizacje partyjne w Armii Radzieckiej, Marynarce Wojennej i transporcie

64. Kierownictwo pracą partyjną w Armii Radzieckiej i Marynarce Wojennej sprawują główne zarządy polityczne Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej ZSRR, a w transporcie — zarządy polityczne ministerstw komunikacji ZSRR, floty morskiej ZSRR i floty rzecznej ZSRR, działające na prawach wydziałów KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Organizacje partyjne w Armii Radzieckiej, Marynarce Wojennej i w transporcie pracują na zasadzie specjalnych instrukcji, zatwierdzanych przez Komitet Centralny.

65. Szefów wydziałów politycznych okręgów, flot i armii oraz szefów ko-

organizacje komsomolskie powinny być w praktyce aktywnymi realizatorami dyrektyw partyjnych w wszystkich dziedzinach budownictwa socjalistycznego, zwłaszcza za tam, gdzie nie ma podstawowych organizacji partyjnych.

63. Organizacje komsomolskie mają prawo szerokiej inicjatywy w omawianiu i wysuwaniu przez właściwe organizacje partyjne i wszystkich zagadnień dotyczących pracy przedsiębiorstwa, kolchozu, sochozu, instytucji, zagadnień związanych z zadaniami usunięcia braków w ich działalności oraz udzielania im niezbędnej pomocy w ulepszeniu pracy, w organizowaniu socjalistycznego współzawodnictwa, w przeprowadzaniu masowych kampanii itd.

66. Organa polityczne obowiązane są utrzymać ścisłą łączność z terenowymi komitetami partyjnymi w drodze stałego udziału kierowników organów politycznych w działalności terenowych komitetów partyjnych, jak również w drodze systematycznego stawiania na porządku dziennym posiedzeń komitetów partyjnych przez szefów organów politycznych sprawozdań z pracy politycznej w jednostkach wojskowych i z pracy wydziałów politycznych w transporcie.

XI. GRUPY PARTYJNE W ORGANIZACJACH POZAPARTYJNYCH

67. Na wszystkich zjazdach, naradach i w obieralnych organach radzieckich, związkowych, spółdzielczych i innych organizacji masowych, w których jest co najmniej trzech członków Partii, organizują się grupy partyjne, których zadaniem jest wszechstronne umacnianie polityki i realizowanie jej polityki wśród bezpartyjnych umacnianie dyscypliny partyjnej państwowej, walka z biurokrytą, kontrola wykonania dyrektyw partyjnych i radzieckich. Do prowadzenia prac bieżących grupa wybiera sekretarza.

68. Grupy partyjne są podporządkowane odnośnym organizacjom partyjnym (KC Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego, KC Komunistycznej Partii Republiki Związkowej, Komitet Krajowy, Obwodowy, Okręgowy, Miejski, Rejonowy).

Grupy obowiązane są we wszystkich sprawach ściśle i niewzruszenie kierować się uchwałami kierowniczych organów partyjnych.

XII. FUNDUSZE PARTII

69. Fundusze Partii i jej organizacji składają się ze składek członkowskich, dochodów z Instytucji Partii i innych wpływów.

70. Miesięczne składki członkowskie dla członków Partii i kandydatów ustala się w następującej wysokości (w procentach od zarobku):

Zarabiający miesięcznie: do 50 rubli płacą 1/2 proc., ponad 500 rubli — 1 proc., od 1000 rubli — 1 1/2 proc., od 1500 rubli — 2 proc., od 2000 rubli — 3 proc.

71. Składki wpisowe pobiera się przy wstąpieniu w poczet kandydatów w wysokości 2 proc. od otrzymanego zarobku miesięcznego.

Ujawnić ukryte grunta — scalić fikcyjnie rozpisane gospodarstwa

Próbne omloty przeprowadzone w PGR-ach, spółdzielniach produkcyjnych i u indywidualnych chłopów wykazały, że zbiory zbóż w roku bieżącym są ponad 10 proc. wyższe w porównaniu z rokiem ubiegłym. Wymiar obowiązkowych dostaw natomiast w porównaniu do planowego skupu z roku ubiegłego został podwyższony dla naszego województwa tylko o 2,6 proc. Z powyższych cyfr wynika, że zobowiązania wsi w zbożu są w 1952 r. procentowo niższe niż w r. 1951. Jeśli do tego dodamy, że zawdzięczając intensywną pracę rad narodowych i terenowych placówek CUS, w roku bieżącym dokonano właściwej rejonacji terenu pod kątem struktury gleby i towarowości gospodarstw w rezultacie czego słusznie i sprawiedliwie zostały ustalone normy gminne, gromadzkie oraz dla poszczególnych grup gospodarstw — to jasnym się staje, że obowiązkowe dostawy nie mogą być i nie są ciężarem dla nikogo. Ze tak jest, świadczą o tym dobitnie wypowiedzi chłopów na zebraniach gromadzkich oraz to, że olbrzymia większość chłopów w terminie realizuje swoje zobowiązania.

Są jednak kulacy i ich poplecznicy, którzy starają się w różny sposób wymigać od realizacji zobowiązań.

Jednym z takich sposobów stosowanych przez spekulanta i kombinatorów wiejskich w celu uniknięcia od realizacji zobowiązań jest ukrywanie gruntów, bądź fikcyjne rozpisywanie gospodarstw.

W tym celu, by wzbudzić w nich niechęć do władzy ludowej.

Stosując tę taktykę spekulantom i kombinatorom wiejskim udało się uchylić w woj. lubelskim 80 tys. ha gruntów i przeprowadzić około 10 tysięcy fikcyjnych rozpisów gospodarstw.

Ażeby nie być gołosłownym, podajemy przykłady:

W gromadzie Telatyn (powiat Tomaszów) zawdzięczając pracy organizacji partyjnych i społecznych uławniono że około 40 kulaków ukrywało ponad 150 ha gruntów, nie płacąc od szeregu lat podatków, ani też żadnych innych świadczeń.

Podobnie postępował ob. Wiśniewski z gromady Steniatyn, gm. Łaszczów tegoż powiatu, użytkował on ponad 30 ha ziemi, a płacił podatek i realizował zobowiązania tylko z 9,5 ha. Takich jak Wiśniewski w tomaszowskim jest jeszcze dużo. W samej tylko gminie Łaszczów ujawniono 250 hektarów. Zdemaskowano również kombinatorów w innych gminach, ogólnie jednak w całym powiecie tomaszowskim pozostaje jeszcze do ujawnienia 11 tys. ha.

W gromadzie Koniuchy, gmina Miączyn (pow. Hrubieszów), ujawniono kilkadziesiąt ha ukrytej ziemi a w samej tylko gminie Mieniany tegoż powiatu ponad 500 ha.

Tam, gdzie kombinatory na skutek czujności gminnych rad narodowych, Partii oraz organizacji społecznych nie są w stanie ukryć gruntów dokonują fikcyjnych rozpisów, ażeby w ten sposób zmniejszyć obowiązujące stawki w podatku, planowym skupie zboża, mleka i żywności oraz uchylić się od SFOR.

Tak np. w gromadzie Suche Lipie gmina Rudnik (pow. Krasnostaw)

Bolesław Kielczewski, właściciel 13,53 ha gruntu jest równocześnie właścicielem 2,45 ha gruntu w Żółtkiewce, lecz dotychczas gruntów tych nie ma skomasowanych do wymiaru.

Z teje gromady Jan Łabudziński, właściciel 9,20 ha gruntu fikcyjnie rozpiął gospodarstwo zapisując rzekomo synowi Bogdanowi 4,16 ha, mimo, że sam nadal zbiera z całości gospodarstwa.

Przykładów podobnych można by podać o wiele więcej. Świadczą one dobitnie, że Prezydium GRN i CUS nie prowadzą jeszcze dotychczas walki o ujawnienie wszystkich ukrytych gruntów. Bez głębszej również analizy dokonuje się rozpisów gospodarstw.

Co gorsza pracownicy poszczególnych prezydiów gminnych rad narodowych sami niejednokrotnie tendencyjnie dokonują rozpisów bądź je tolerują.

I tak np. sekretarz Prezydium GRN w Telatynie (pow. Tomaszów) ob. Malarz doprowadził do tego, że ojcu Czesławowi Malarzowi umorzono w 1950 roku podatek gruntowy. W 1951 roku korzystając ze swego stanowiska ob. Malarz „poszła dalej”, postarała się mianowicie, ażeby ojciec jej w ogóle wymiaru podatku nie otrzymał. Mimo, że ob. Malarz dobrze wiedziała, że ojciec jej posiada 6 ha gruntu w Telatynie i 3 ha w gminie Podhorcie, gm. Majdan Górny, gruntów tych do wymiarów nie łączono.

Były przewodniczący Prezydium teje gminy ob. Mielniczuk, chcąc rodzinie i kulakom zmniejszyć wymiar podatku i obowiązkowych dostaw samowolnie pozmieniał w rejestrach wymiarowych klasyfikację gruntów, ukrywając ziemię I i II kl. rodziny

i kulaków, natomiast innym rolnikom przeklasyfikował grunta IV, V i VI klasy do klas wyższych.

Ażeby położyć kres tym machiacjom, Prezydium WRN i wojewódzki pełnomocnik CUS wydali zarządzenia zalecające powiatowym i gminnym radom narodowym uwidocznienie wszystkich ukrytych gruntów. Wydano również zakaz mechanicznego rozpisywania gospodarstw i zrewidowania dotychczas poczynionych rozpisów. Obydwa zarządzenia powinny być natychmiast realizowane.

W straszeniu do tych pracowników GPV, którzy świadomie dokonują rozpisów gospodarstw kulackich i nie ujawniają ukrytych gruntów, należy stosować surowe kary. Państwo Ludowe nie może pozwolić na to, ażeby wówczas, kiedy jedni starają się o wzrost produkcji rolnej i realizują w terminie swoje zobowiązania, drudzy sabatowali tę sprawę ukrywając faktyczną dochodowość swych gospodarstw.

Mało i średniorolni chłopcy w własnym i Państwa interesie powinni wszystkich kulaków kombinatorów i spekulantów wiejskich, którzy chcą się uchylić od świadczeń, fikcyjnie rozpisali gospodarstwa bądź użytkują nieujawnioną w rejestrach gminnych ziemię, zmusić do płacenia należności z faktycznie zbieranych gruntów.

Zagadnienie to nie może schodzić ani na chwilę z pola widzenia organizacji partyjnych, społecznych oraz aktywu wiejskiego. Od jak najszybszego ujawnienia ukrytych gruntów i skomasowania fikcyjnie rozpisanych gospodarstw kulackich, w dużej mierze zależy powodzenie walki o realizację skupu i przebudowy wsi.

Przek terminowe dostawy zboża zapewnią dobrobyt wsi

W akcji skupu zboża

Chłopi z Zabłocia odpowiadają na apel chłopów z Klarowa

W powiecie puławskim pierwsze miejsce w realizacji planowego skupu zboża zajmuje gmina Markuszów.

W większości gromad dzienne plany skupu realizowane są z nadwyżką. W dniu 16 bm. magazyny zbożowe znajdujące się na terenie gminy Markuszów skupiły około 50 ton ziarna.

Chłopi z Zabłocia odpowiadając na apel chłopów z Klarowa, aby uczcić nową Ordynację Wyborczą, manifestacyjnie na furmankach udekorowanych transparentami przywieźli zboże do punktu skupu. Na czele chłopów wiozących zboże jechali aktywiści wiejscy, którzy w dniu 16 bm. wspólnie ze wszystkimi chłopami sprzedawali pierwsze zboże Państwu. Należą do nich m. in. soltys Bronisław Miązek i prezes ZSL Bolesław Jabłoński oraz aktywista Stanisław Błaszczak, którzy zrealizowali swe zobowiązania z nadwyżką.

Chłopi gromady Zabłocie w miesiącu sierpniu sprzedali już Państwu 8.057 kg zboża, co zadecydowało o tym, że wysunęli się na pierwsze miejsce w gminie Markuszów.

Nie wszystkie jednak gromady gminy Markuszów wywiązują się z obowiązków dostawy zboża tak jak gromada Zabłocie.

Jest jeszcze kilka gromad, które nie wykonują dziennych planów skupu.

Przodownicy w akcji skupu zboża

Waleria Lichota, małorolna chłopka z pow. lubartowskiego (1 ha) przoduje w obowiązkowych dostawach zboża w swej gromadzie — Michowie. Dostarczyła ona do punktu skupu 153 proc. ilości, przewidzianej normami dla jej gospodarstwa.

Błaszczak Józef z grom. Piaski Szlacheckie, gm. Gorzków, właściciel 3 ha, ze zbożem przed magazynem w Izbycu.

pu zboża. Należy tu wymienić gromadę Zastawie, która do 20 bm. powinna wykonać 40% planu miesięcznego, a zrealizowała plan skupu zboża zaledwie w kilku procentach. Członkowie prezydium GRN i aktywi GS dopiero w dniu 19 bm. udali się do gromady Zastawie, celem zmobilizowania chłopów do spełnienia obowiązku wobec Państwa.

Obecnie aktywiści w gromadach, które nie wywiązują się należycie z obowiązku dostawy zboża przeprowadzają agitację wśród chłopów, by zaczęli manifestacyjnie odstawić zboże do punktów skupu.

OPOLE PRAGNIE DORÓWNAĆ GMINIE MARKUSZÓW

Soltys i członkowie GRN w Opolu podjęli zobowiązanie całkowitego wywiązania się z dostaw zboża do dnia 24 bm. Zobowiązanie wykonali już soltysi: Jan Tusz z gromady Zagrody, Bronisław Dec z gromady Kluczkowice, Szczepan Przychodźny z gromady Wola Rudzka.

Za ich przykładem idą chłopci małego i średniorolni wykonujący roczny plan z nadwyżką. Należą do nich: Jan Kuś, Michał Banach i Jan Wroński z gromady Zagrody, Antonina Żywicka z Woli Rudzkiej, Józef Kamiela z Jankowic i inni. Tylko bogacze tutaj uchylają się od obowiązków. Wymienić tu należy: Władysława Kramka z Kamionki, Stanisława Talaga z grom. Elźbleta, Antoniego Smetka z grom. Zagole, Piotra Dacka z Janiszkwic i Franciszka Żywarskiego z Kluczkowic.

Prezydium GRN czuwa nad przebiegiem akcji postanawiając przykładnie ukarać opornych kulaków.

Na wyróżnienie zasługuje przewodniczący GRN ob. Maciąg, który jest dokładnie zorientowany o przebiegu skupu i osobiście dba o terminowe realizowanie planu.

W GMINIE KARCZMISKA WZÓR DAJĄ MAŁOROLNI CHŁOPI, A KUŁACY SIĘ OCIĄGAJĄ

W gminie Karczmiska już 64 chłopów mało i średniorolnych wykonało swój roczny plan dostaw zboża. Jako pierwsi wywiązali się ze swych obowiązków względem Państwa: Tadeusz Dobiasz z gromady Kowala, Mieczysław Bukala prezes ZSL z gromady Słotwiny, Henryk Dżewicki z gromady Sławy, Klemens Baranowski i Wacław Baranowski z gromady Rozalin. W gminie tej czterech soltysów wykonało już swój roczny plan w 100%, a mianowicie: Bronisław Kuchta z Bielska, Edward Kacimowski z Noworębowa, Mieczysław Koma z gromady Kowala i Stanisław Kwiatkowski z gromady Sławy.

Mimo, że tylu chłopów wykonało swój roczny plan, to jednak gminny plan dostaw zboża na miesiąc sierpień br. zrealizowany jest zaledwie w 13,8%. Jest jeszcze wielu bogaczy, takich jak: Stanisław Winiarski i Antoni Bielała z gromady Kraczevice oraz Jan Piłat i Jan Popolek z gromady Karczmiska, którzy dotychczas nie dostarczyli ani kilograma zboża na poczet obowiązkowych dostaw.

Sprawa terminowych dostaw nie jest należycie rozpracowana w Karczmiskach. Delegat CUS ob. Janicki nie ma dotychczas sporządzonego miesięcznego planu, nie ma zaprowadzonej kartoteki, jak również nie sporządza codziennych wykazów dostaw z rozbiorem na poszczególne gromady. Chcąc cośkolwiek dowiedzieć się trzeba przeglądać wszystkie kwity ze wszystkich gromad wpłite do jednej teczki. Nie zatroszczono się również o to, aby terminy na zawiadomienia ustalić zgodnie z planem i możliwościami dostawcy, wypisując daty jak popadło.

Nie czuwa również nad przebiegiem akcji skupu GRN, w której po prostu nikt nie jest zorientowany w sprawach jak cała akcja przebiega.

Bytuskawica

Gminnej Radzie Narodowej w Bychawie pod rozważę...

— Hallo! Delegat pełnomocnika CUSiK przy Prezydium GRN Bychawa? Pragniemy poinformować się, w jakim procencie wykonałiście miesięczny plan skupu zboża... — dzwonię z lokalu redakcji.

— Idzie uspaniale — słyszę odpowiedź w słuchawce telefonu. — Wykonaliście już 78% planu miesięcznego. Przoduje oczywiście aktywi gminny. Pojutrze, w poniedziałek 18 bm. odbędzie się zbiórka, manifestacyjna dostawa zboża z osady Bychawa.

Tak zapewnił mnie tow. Władysław Dulbas delegat pełnomocnika CUSiK przy Prezydium GRN w Bychawie (pow. Lublin).

Rano, 18 bm. byłem już w Prezydium GRN w Bychawie. Tu po przegladnięciu kopii kwitów dostaw i po zapoznaniu się z planami okazało się, że procent wykonania planu miesięcznego nie osiągnął nawet 10%. Ogółem do dnia 16 bm. 52 chłopów dostarczyło do punktu skupu 29.593 kg zboża.

W przeciwieństwie do sąsiedniej gminy Niedzwica, gdzie członkowie Partii i bezpartyjni aktywiści oraz radni nie tylko starają się przoduwać w skupie zboża, ale i wzywają do współzawodnictwa inne gminy, w gminie Bychawa możemy zauważyć zjawisko wręcz odmiennie. W spisie tych, którzy całkowicie, bądź częściowo wywiązali się z obowiązku sprzedaży zboża Państwu nie znaleźliśmy ani jednego nazwiska członka Gminnej Rady Narodowej.

ani jednego nazwiska soltysa, który by osobistym przykładem zachęcił mieszkańców swej gromady do przedterminowego dostarczenia zboża w ramach planowego skupu. Radni — tow. Michał Niziński z Olszowca, ob. Andrzej Łyś z Zaraszowa, ob. Józef Wojciechowski z Woli Gałęzowskiej, ob. Józef Wyganowski z Grodzian i ob. Józef Kowalczyk z Gałęzowa (w roku ubiegłym nazwisko jego widniało na liście opornych) — mają nawet wyznaczone na sierpień terminy dostaw, jednak dotychczas nie śpieszą się z wykonaniem swych zobowiązań wobec Państwa.

Podobnie wygląda sprawa soltysów. Ob. ob. Maciej Wójtowicz z kol. Gałęzów nr 1, Władysław Sprawka z kol. Gałęzów nr 2, Józef Klimek z kol. Osowa, Stefan Dziadosz z Woli Gałęzowskiej i tow. Stefan Grzywa z Leśniczówki również mają wyznaczone terminy dostaw na sierpień, lecz dotychczas, zamiast stać się przykładem dla swych gromad, sami zwlekają z dostawami.

Nie należy chyba dodawać, że przy takim stosunku aktywu do akcji planowego skupu, zapowiedziana manifestacyjna dostawa nie doszła do skutku.

Aktywi gminy Bychawa powinien wziąć sobie za punkt honoru nie dać się wyprzedzić przez gminę Niedzwica. Szlachetne współzawodnictwo, jakie widzimy w gminie Niedzwica powinno ogarnąć również i gminę Bychawa. F. Pr.

dużo pracy wywołują się na temat ordynacji wyborczej

O tym, jak odbywały się wybory w Polsce sanacyjnej świadczy wymownie wypowiedź małorolnego chłopca ob. WACŁAWA HARASINA z gromady Kaznów, gm. Serniki, właściciela 2,24 ha ziemi. Oto co mówi ob. Harasin:

„Podczas ostatnich wyborów w przedwrześniowej Polsce, które odbywały się w 1935 r. w wiosce Kaznów, w której do obecnego czasu zamieszkuje przebywało dwu policjantów.

Rolnicy z naszej gromady dzięki pracy uświadamiającej radykalnych działaczy ludowych jak ob. ob. Fluka, Kwapińskiego i in. nie chcieli brać udziału w wyborach. Chłopi z Kaznowa zrozumieli bowiem, że nie warto wybierać takich „dobrych panów”, o których poza tym nie wiedzieli. Jednak tutaj zabrali głos policjanci, którzy po zastraszeniu naszych chłopów więzieniem chodzili do każdej chaty zmuszając nas do wzięcia udziału w wyborach. Jednak i ten policyjny przymus nie mógł zbyt dużo zrobić. Pewna część zastraszonych chłopów poszła wprawdzie na wybory, jednak nie stanowili oni wię-

cej jak 30% mieszkańców wsi. Pozostali chłopci mimo gróźb policjantów nie wzięli udziału w wyborach.

W obecnych wyborach, które są wyborami chłopów i robotników na pewno nie zabraknie ani jednego rolnika. Każdemu chłopu z każdym rokiem lepiej się żyje. Nowy Sejm, który stanie się najwyższym wyrazicielem dążeń ludu pracującego, w którym zasiądą nasi przedstawiciele — robotnicy i chłopci, będzie dalej prowadził w imię wszystkich ludzi pracy słuszną politykę dalszej budowy szczęśliwej, bogatej, silnej Polski Ludowej”.

A o tym jak dziś chłopci będą szli do wyborów mówi małorolny chłop ob. ALEKSANDER MACIĄG z Opola (pow. Puławy).

„Do wyborów idziemy z wielkim dorobkiem. Weźmy na przykład naszą gminę Opole, która przed wojną była w wielkim zacołaniu, w której z chłopskiej nędzy tuczyło się cztery wielkie majątki obszarnicze. Władza ludowa odebrała miennie wyzyskiwaczom obdarowując ją małorolnych i bezrolnych chłopów. Ponad 300 rodzin chłopskich otrzymało ziemię dzięki reformie rolnej. Nie był to jednak jedyny akt troski o biedotę wiejską. Od czasu wyzwolenia na terenie naszej gminy zelektryfikowano 4 gromady, a 6 zradiofonizowano. Do chaty chłopskiej dotarła nie tylko żarówka, ale i oświata. Dla chłopskich i robotniczych dzieci wykończono i uruchomiono Liceum Ogólnokształcące w Opolu, wybudowano szkołę podstawową w Kluczkowicach, w której mieści się 16 sal wykładowych. Ponad 400 młodzieży z naszej gminy kształci się obecnie na wyższych uczelniach. Państwo przejawia również troskę o zdrowie obywateli. Dzięki wydatnej pomocy ze strony Państwa rozbudowano szpital, w którym obecnie mieści się 100 pacjentów. Do Puław i Rybitw dawniej trudno się było dostać po wyboistej drodze, teraz mamy wyremontowaną nawierzchnię szosy. Zniknęło też z naszej gminy bezrobocie. Przeszło 2 tysiące robotników z naszej gminy pracuje w przemyśle. W samej Poniatowej pracuje 514 mieszkańców naszej gminy. Około 400 zatrudnionych jest w urzędach i instytucjach państwowych. Wzrasta z każdym dniem stopa życiowa robotnika i chłopca. Nie jest to jeszcze wszystko. Mamy jeszcze wiele do zrobienia, jak np. wybudować zakład mleczarski, zelektryfikować i zradiofonizować resztę gromad, wybudować 3 szkoły, a najważniejsze, skierować naszą wieś na nowe tory socjalistycznej gospodarki. Aby te zadania wykonać musimy mieć Sejm i Rząd składający się z naszych przedstawicieli, z synów robotników i chłopów. Taki Sejm i taki Rząd mieć będziemy, bo nasza Ordynacja Wyborcza zapewnia nam wszystkim prawo głosowania. Takiego prawa przed wojną chłop i robotnik nie miał, dlatego też w sejmie zasiadali kapitaliści i obszarnicy. Dziś, kiedy doczekaliśmy się prawdziwej wolności wyborów, wybierzemy do Sejmu ludzi takich, którzy będą dbać o nasze interesy”.

Pracownicy GS Sidorki na cześć Kongresu Spółdzielczości SCh

Pracownicy GS Sidorki, pow. Biłgoraj, na ogólnym zebraniu, które odbyło się dnia 13. VIII. br. z okazji zbliżającego się Kongresu

„Samopomocy Chłopskiej“ podjęli następujące zobowiązania:

— zaopatrzyć filie w terenie w wszystkie niezbędne artykuły dla chłopca, wykonując plan zaopatrzenia z nadwyżką;

— plan skupu żywca i kontraktacji wykonać w III kwartale w 105%;

— obniżyć koszty własne taboru poprzez zlikwidowanie postojów i należyte wykorzystywanie go;

— dział włókna zobowiązał się wykonać plan na III kwartał w 120 procentach.

Ponadto pracownicy podjęli zobowiązanie długofalowe: wykonać prace w resztowce, zebrać i omlócić 7 ha żyta oraz wykopać 2 ha ziemniaków.

GS Sidorki wzywa wszystkie GS-y w pow. Biłgoraj do podejmowania podobnych zobowiązań oraz do współzawodnictwa w wykonywaniu planów spółdzielczych.

Zofia Wiczorkowska korespondent zakładowy

Powiaty w walce o plan w dniu 19 bm.

Nazwa powiatu	Wyk. planu roczn. w %
Lubartów	8,9%
Włodawa	8,0%
Biłgoraj	7,8%
Radzyń	7,4%
Łuków	6,2%
Puławy	5,0%
Tomaszów	4,6%
Chełm	4,5%
Zamość	4,3%
Kraśnik	3,9%
Biłgoraj	3,1%
Lublin	2,7%
Krasnostaw	2,6%
Hrubieszów	2,0%

W hotelach robotniczych ZBM trzeba wzmocnić pracę kulturalno-oświatową

Na budowlach Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego w Lublinie pracują setki robotników. Wielu z nich znalazło pomieszczenie w hotelach robotniczych.

Dobrze administrowany hotel zastępuje robotnikom ich dom rodzinny.

Trzeba przyznać, że nie wszędzie są tak prowadzone hotele, ażeby mogły dać opiekę robotnikowi jakiejś oczekuje on od kierownictwa instytucji. Na przykład w hotelu robotniczym ZBM przy ul. Langiewicza w Lublinie, o którym pisaliśmy niedawno, brak jest zorganizowanego życia kulturalno - oświatowego. Świetlica w tym hotelu mieści się w bardzo małym lokalu. Jest wprawdzie dwóch świetlicowych, ale świetlica wciąż jest pusta. Przecież świetlica to nie tylko lokal, lecz zespół ludzi uczestniczący w zajęciach świetlicowych.

Jest wprawdzie w hotelach zespół teatralny, ale pracuje on od przy-

padku do przypadku. Zespół chórally, który początkowo dobrze pracował ostatnio w ogóle nie przejawia działalności. Robotnicy z hotelu ZBM mogli często podziwiać ładne występy zespołu choreograficznego, lecz teraz daremnie czekają na jakikolwiek występ tego zespołu. Przykłady te mówią z jednej strony, że młodzież robotniczą w hotelu ZBM przy ul. Langiewicza stać na zorganizowanie pracy kulturalnej, z drugiej strony świadczą o tzw. „ślomiannym zapale”. Ale trudno całkowicie chwinić młodzież za osłabienie zajęć kulturalno - oświatowych w hotelu. Dużą winę ponoszą tu tak ZMP w hotelu jak również Rada Zakładu wa ZB Nr 1 Zjednoczenia Budownictwa Miejskiego, której poza sprawami produkcji inne sprawy, np. by tu robotników nie obchodzi.

Stanowczo za mało propaguje się czytelnictwo w hotelu. A przecież są tu największe możliwości do zorganizowania zespołów czytelnicy. W wielu hotelach robotnicy wspólnie redagują gazetki ścienne, a w hotelu ZB 1 jakoś komitet redakcyjny nie może nabrać rozmachu. Potrzebny jest wpływ i pomoc zespołu redakcyjnego „Lubelskiego Murza” na komitety redakcyjne nie tylko w hotelach, ale również i w biurach ZBM-u.

Dobrze zorganizowane życie świetlicowe w hotelach robotniczych z pewnością wywarłoby wychowawczy wpływ na robotników. Trzeba, ażeby pracę kulturalną przejęły w swoje ręce Komitety Zakładowe PZPR w ZB 1 ZMB i zainteresowały tą pracą osoby za nią odpowiedzialne.

Uwaga korespondenci miejscy

Dzisiaj odbędzie się w sali konferencyjnej ZSL Krak. -Przedm. 58, I piętro, narada korespondentów miejskich z urzędów, instytucji, przedsiębiorstw usługowych i zaopatrzeniowych m. Lublina.

Na porządku dziennym m. in. wybór zarządów klubów branżowych, omówienie nowych form pracy oraz wręczenie nagród i odznak „Przodującego Korespondenta”.

Początek narady o godzinie 18.00. Prosimy wszystkich korespondentów o punktualne przybycie.

Dziewczęcy Zespół Taneczny „Malwy” wystąpi w Lublinie

W dniach od 23 do 26 bm. włącznie w sali Teatru Państwowego im. J. Osterwy będzie występować pierwszy polski Dziewczęcy Zespół Taneczny „Malwy”.

Zespół ten jest młody. Powstał on na wzór radzieckiego zespołu „Bieriozka”. Zespół „Malwy” pod kierownictwem zasłużonej baletmistrzyni Stanisławy Stanisławskiej rozwija się od początku bardzo dobrze. Zadaniem zespołu składającego się z 17 dziewcząt jest popularyzowanie autentycznych tańców ludowych polskich, radzieckich i innych. Tańce te jednak Stanisławska po swojemu stylizowała, zbliżając je do tańców klasycznych. Występy taneczne „Malwy” potraktowane są widowiskowo, są charakterystyką życia i zwyczajów wsi. Mimo, iż tańce ludowe są podstawą programu „Malwy” do repertuaru jego wchodzi też tańce klasyczne, lub zbliżone do takich (np. „Spartakiada”).

Obecnie „Malwy” odbywają pierwsze tournée po Polsce (zapoczątkowane występami w ramach „Dni Krakowa” w czerwcu br.). Sądymy, że ta długa i żmudna praca, jaką włożyła w opracowanie programu Stanisława Stanisławska i cała grupa dziewcząt — zostanie należycie oceniona przez lubelską publiczność.

Komunikat Wydziału Handlu MRN

Wydział Handlu Prezydium MRN w Lublinie zawiadamia, że przesunął termin rejestracji bonów mięsnotuszczowych na m-c wrzesień br. do dnia 26 sierpnia włącznie.

ZE SPORTU

II etap wyścigu kolarskiego Dookoła Polski Wrzesiński prześladowuje pecha

Drugi etap Wyścigu Kolarskiego Dookoła Polski z Olsztyna do Gdańska (190 km) wygrał Drażkowski (CWKS I) w czasie 5:16:45, przed Hadasikiem i Zdunkiem. Dzięki temu zwycięstwu Drażkowski został po dwóch etapach przodownikiem wyścigu. Wrzesiński, który był na mecie 13-ty, spadł po dwóch etapach w klasyfikacji indywidualnej na 6 miejsce. Drużyna nowo etap wygrał CWKS I przed Górnikiem i Gwardią.

Z Olsztyna wśród ulewnego deszczu wystartowało 79 kolarzy. Do 60 km zawodnicy jadą zwartą grupą. Za Ostrudą inicjuje ucieczkę Wójcik, pociągając za sobą Chwiendacza i Świerca. Trójka ta przez 130 km prowa-

dzi z różnicą około 2 min przed następną grupą. Na 20 km przed metą ucieczka zostaje zlikwidowana.

Wrzesiński walcząc o utrzymanie żółtej koszulki przodownika, jechał pechowo. Na 80 kilometrów miał defekt gumy, jednak kolega klubowy Szczur oddał mu swój rower i Wrzesiński po długim pościgu dośzedł czołową grupę.

Wyniki: klasyfikacja indywidualna drugiego etapu — 1) Drażkowski (CWKS I) — 5:16:45, 2) Hadasik (CWKS II) — 5:16:51, 3) Zdunek (Wiókniarz) — 5:16:52, 4) Czyż (Kolejarz) 5:16:53, 5) Kapiak (CWKS I) — 5:16:56, 6) Wójcik (CWKS I) — 5:16:58.

Klasyfikacja drużynowa drugiego etapu:

1) CWKS I. — 15:50:39, 2) Górnik — 16:01:16, 3) Gwardia — 16:02:10.

Letnia Spartakiada Wojska Polskiego

- Grabowski najlepszy w skoku w dal
- Ilig wyrównała rekord w skoku w wyż

Na stadionie W. P. w Warszawie odbyło się 20 bm. uroczyste otwarcie Letniej Spartakiady Wojska Polskiego.

Po części oficjalnej rozpoczęło pierwsze konkurencje lekkoatletyczne.

Z uzyskanych wyników do najlepszych należą rezultaty w skoku w dal mężczyzn, w których trzech zawodników przekroczyło 7 m. Zwycięzca w tej konkurencji, rezerwista Polski Grabowski z Krakowa uzyskał wynik 7,30 m. W skoku w wyż kobiet Ilig wyrównała po raz drugi rekord W. P. — 140 cm. Mimo ciężkiej bieźni w biegu na 5000 m i 800 m mężczyzn osiągnęło wyniki znacznie lepsze od zespolonych. Słabe wyniki zanotowano natomiast w rzucie oszczepem mężczyzn oraz w przedbiegach kobiet i mężczyzn na 100 m.

W przedbiegach na 100 m mężczyzn zwyciężył: Grabowski (Kraków) — 11,3.

800 m mężczyzn — finał: Kleiczewski (Warszawa) — 1:57,0.

Skok w dal mężczyzn — Grabowski (Kraków) — 7,30 m.

5000 m — Krzyszkowiak, (Warszawa) — 15:04,8, Chromik (Kraków) — 15:07,8, Szargot (Kraków) — 15:09,4.

Rzut oszczepem mężczyzn — Nowak (Warszawa) — 55,54 m.

Siatkarze polscy przegrywają z Bułgarią

W środę 20 bm w czwartym dniu mistrzostw świata w siatkówce rozgrywanych w Moskwie odbyły się ostatnie półfinałowe spotkania drużyn męskich i kobiece.

Siatkarze polscy grali z Bułgarami. Pierwszego seta wygrywa Bułgaria 15:7, a drugiego 15:5.

Zawodnicy nasi zagraли poniżej swego normalnego poziomu i mimo ambitnej obrony przegrywają również trzeciego seta 10:15.

Spotkania zakończyły się zwycięstwem Bułgarii 3:0.

Drużyna polska grała w składzie: Antczak, Radomski, Pindelski, Wołuch, Grodecki i Wleciał.

Polacy nie weszli do finału. Walczyli będą o miejsce od 7 do 11.

Po czterech dniach w tabeli rozgrywek drużyn kobiecych prowadzi Polska i Czechosłowacja, które mają po dwóch spotkaniach 2 pkt. przed Rumunią — i pkt. Siatkarki ZSRR rozegrają jutro pierwsze spotkanie.

Otwarcie XIV Międzynarodowych Mistrzostw Tenisowych Polski w Sopocie

Na kortach tenisowych Ognia w Sopocie odbyło się 20 bm. uroczyste otwarcie XIV międzynarodowych mistrzostw Polski w tenisie. W turnieju bierze udział 85 zawodników, w tym 25 kobiet.

A oto pierwsze wyniki:

gra pojedyncza mężczyzn: — Buchalik — Manlewski 6:4, 6:1, 6:1, Zaccopceanu (Rumunia) — Łuckiewicz — 6:1, 6:3, 6:3.

Gra pojedyncza kobiet: Jędrzejowska — Rudowska 6:0, 6:1. Kolecowa (CSR) — Andrutowa — 6:2, 6:2.

Teatry:
Teatr Państwowy im. J. Osterwy: nieczynny

Teatr Muzyczny: — nieczynny

KINA:

Apollo — „Nickolous Nickleby” — prod. angielskiej — godz. 16, 18, 20

Robotnik — „Grzesznicy bez winy” — prod. radz. — godz. 16, 18, 20, (tł. — nieczynny)

DZURZY APTEK:
Bramowa 2-8, Kuniciego 42, Szopena 15, Kalinowszczyzna 44.

TELEFONY:
Biuro Elektryczne 29-61
Biuro Kulturalne 44 44 i 09.
Biuro Rozm. 11 11 i 08

Zespół „Malwy” wykonuje taniec „Spartakiada”.

Szamotulska była nawet trochę urażona, że Szczęsny nie wie.

— Niech pan czyta.

Podał mu blaszane pudełko z rosyjskim napisem „Tobak Dlubek” i odwróciła się do kotła z bielizną.

Wycinki były mocno wytarte, o egzekucji Komisarza, raz tak — raz wspaniał — nie pewnego. Jedna gazeta podawała, że „szczękał zębami w obłądnym strachu, z piętnem występku na plugawej twarzy”. Druga — że „bezczelność nie zahakło mu nawet w obliczu śmierci, gdy wykonawcę wymiaru sprawiedliwości powitał koleżeńskim pozdrowieniem: „Jak się masz Maciuś”. Pisanie wrzeszczę zgoła inaczej, na smętną nutę: „Oslawiony Komisarz wstępował obojętnie na stopnie szubienicy, bodaj czy nie z westchnieniem ulgi jak człowiek ciężką drogą wiele utrudzony”.

— Włóż go za tego jubilera powiesili?

— Nie tylko... Wydały się potem różne sprawy. Za wszystko Maciejewski na Komisarzu rękę położył. Cały na czarno wyszedł do niego, w cylindrze i rękawiczkach, rękawiczki potem pod nogi mu cisnął. Elegancko, można powiedzieć, powiesił... Czytaj pan dalej.

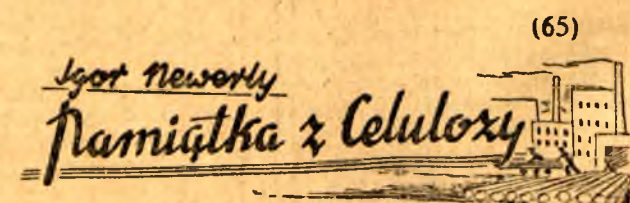
Z dalszych wycinków wynikało, że ostatniej nocy Komisarz sporządził testament. Tu wszystko mniej więcej się zgadzało. Porozdawał kumpłom pod różnymi przewiskami pozdrowienia i przestrogi; jakimś braćmiom Kapiszonem zapisał swe „cygarniczkę, bursztynową i srebrną”, jakiegoś Szprotce — coś więcej, niby zabezpieczenie. „Niech Szprotka dobrze poszuka pod krzyżkiem za długim zianizajem, to będzie miała na dziecko... I na samym końcu ofiarował „pani Szamotulskiej metr konopnej krawatki ode mnie za sześć lat komornego z tym, że połowę ma dać Szczęsnemu na szczęście”.

— Co mu strzeliło do głowy? Dlaczego akurat mnie?

— Nie byłam wieszana — odrzekła Szamotulska poruszając bieliznę drewnianą kopyścią. — Kto tam wie, co się wtedy człowiekowi widzi.

Wyjęła z komody zawiniątko jak biały warkocz i położyła ostrożnie na stole.

— Co ja z tym miałam. Drzwi się tu nie zamykały za kupałami, za tymi pismakami... — narzekała wydymając wargi Szamotulska, nie była jaka Szamotulska, ale ta jedna tędyna na Starym Mieście, co ma sznurek po Komisarzu,

co to była w gazetach opisana i redaktorów miotła przepędziła.

— Maciejewski przysłał. Metr jak uciął. Uczciwa miara. Zaraz panu odkroję.

— Po kiego licha? Niech pani to sobie zatrzyma.

— A coś pan. Z wisielec zacząć? Żeby mi tu po nocach straszyl? Kazał, żebyśmy się podzieliłi po połowie — masz pan swoją połowę.

Szczęsny przyjął brudną śliską linkę, ten kiepski żart Komisarza na odchodnym: „Szczęsnemu na szczęście”.

Zwinął w kółeczko, przelożył niezdecydowanie z dłoni na dłoń.

— Powiada pani, że byli na to kupcy? Ile na przykład można za to dostać?

— Zależy kiedy, od kogo. Amatorska rzecz. Jeden dawał mi pięćset złotych, żeby tylko dogodził tej pana... narzeczonej.

— Była tu?

— Zaraz przybiegła, jak tylko o nas napisano... Między wami wszystko chyba skończone?

— Skończone.

— Tak właśnie pomyślałam, gdy oni tu weszli... Przed świętami to było. Rozcieram sobie rękę w kolanie, bo się uderzyłam przy porządkach w samą rękę, rozcieram, a tu szur-szur jedwabiami i wchodzi ona, wyfloczona, pachnąca. Z nim naturalnie... Pan go zna?

— Jak wygląda?

— Wysoki, szpakowaty, ale jeszcze niczego sobie, nawet przystojny. No, jakby tu panu przetłumaczyć? Hrabla, tylko mnie się widzi, że z Żydów. Elegancki, czarny i cały na czarno jak Maciejewski. Samochodem z nią do mnie zjechał.

— Czego tu szukali?

— Z początku niby pana. „Nie ma — mówię — jest przecież w wojsku”. Wtedy ona się pyta, czy mam ten sznurek. „Owszem — mówię — a o co się rozchodzi?” „Niech mi pani sprzeda” — powiada. „Nie sprzedam — mówię — bo najpierw musimy się podzielić”. To ona prosi, żeby choć kawałek na szczęście. „Nie mogę, paniusiu, bo co po zwykłym nieboszczyku — to święte, a cóż dopiero po wisielcu”. Wtedy ten ode drzwi: „Dam pani sto złotych”. A ja mu: „Choćby i dwieście, nie z tego”. „Dam trzysta, niech się pani namyśli”. I tak podbijał, aż ona go za rękę złapała. „Panie męczasie, przecież to nie brylant, to tylko sznurek”. „Przepraszam — on do niej — przepraszam pani Zosińko, skoro takie jest pani życzenie, to ten sznurek jest dla mnie brylantem”. Co za dzikie ludzie... Chłopak w wojsku, to im urznięj kawałek, bo mają pieniądze. A już ta pańska... bezwstydną, zupełnie bezwstydną. Nie warta, żeby o niej tyle gadać...

Tak długo Szamotulska nigdy jeszcze nie mówiła. Zrobiła się widać rozmowniejsza, sława język jej rozwinęła — i ta chciwość ludzka ją poruszyła, że chciała go, Szczęsnego, skrzywdzić, kiedy był w wojsku.

— Napijesz się pan herbaty?

Potoczyła się pod szafkę z naczyniami, mała, okrągła — kobieta, jak dobry kalafior...

— Nic w domu nie mam na kolację, tylko chleb i smalec i kluski, tym się trzeba najęść.

Przysiadła się do stołu i wzięwszy także kubek herbaty zapytała Szczęsnego, co teraz zamierza, gdzie będzie mieszkał.

— Będę szukał pracy. A mieszkać na razie nie mam gdzie.

Szamotulska usta ściągnęła w rurkę dmuchając na gorące. Szczęsny mieszkał u niej bez mała dwa lata. Był najlepszym sublokatorom, cichy, wypłacalny... Chłirczycy wprawdzie także placili, ale wyjechali do ojczyzny, a „pekińczycy” rozbiegli się zaraz po aresztowaniu Komisarza. Jak szczerzy wyczuli nieszczęście. Wszystkie trzy piwnice zajęła biedota, same rodziny, raz placą, raz nie, ale hałasują za cały dom.

— Pomieszczenia żadnego teraz nie mam. Może Florczak wyprowadzi się, bo zalega już płyty mięsac... Najwyżej może pan spać w słońce. Lepiej w słońce niż na ulicy. Szczęsny podziękował.

(Ciąg dalszy nastąpi)